Τὸ φύλλον δραχ. 2,50 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δραχ. 5

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας —Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932— ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὲς 100. Ἑξάμηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου χρύσια διατιμ. 50, Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 41ος | Ἀθῆναι, 21 Ἀπριλίου 1934 | Ἔτος 56ον. — Ἀριθ. 21

Ο ΑΣΠΡΟΣ ΛΥΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ NORBERT SEVESTRE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Σιμόνη, ἔφθασε ἡ στιγμή, νὰ σοῦ πῶ ἀντίο, εἶπε ὁ Ντενῆ Ἔχεις νὰ μοῦ δώσῃς καμμιὰ παραγγελία.

Ἡ Σιμόνη προσπάθησε νὰ συγκρατήσῃ τὴ συγκίνησή της.

— Πὲς στὴ μανούλα καὶ στὸν πατερούλη... πές τους...

Ἕνας λυγμὸς τῆς ἔκοψε τὴ φωνή.

Ὁ Ντενῆ δοκίμασε νὰ τῆς δώσῃ λίγο θάρρος.

— Ἔννοια σου, Σιμόνη, τῆς εἶπε γλυκά. Ὅ,τι ἔχεις στὴν καρδιά σου, ὅλα θὰ τὰ πῶ στὸν μπαμπᾶ καὶ στὴ μαμμά. Ἔχε θάρρος, Σιμόνη. Μὴ χάνεις τὸ κουράγιο σου Πρέπει νὰ φανῇς δυνατή.

— Τώρα ἀμέσως θὰ φύγῃς;

— Δὲν εἶναι λογικὸ νὰ περιμένω περισσότερο. Ὅλα εἶναι εὐνοϊκὰ γιὰ μένα τούτη τὴ στιγμή: ἡ ὁμίχλη, ἡ σκοτεινιὰ τῆς νύχτας, ἡ κοντινὴ ὄχθη, ὁ βαθὺς ὕπνος τῶν πειρατῶν ποὺ δὲν βάζουν βέβαια μὲ τὸ νοῦ τους αὐτὸ ποὺ σκοπεύω νὰ κάνω. Τὸ ἄνοιγμα ποὺ ἔκανα στὸ πλευρὸ τῆς βάρκας ἀγγίζει σχεδὸν τὸ νερό. Δὲν ἔχω λοιπὸν νὰ κάνω βαθειὰ βουτιὰ καὶ θὰ πέσω μέσα στὸ ποτάμι τόσο σιγὰ ποὺ κανεὶς δὲν θὰ μ' ἀκούσῃ. Μὲ δυὸ-τρεῖς πλεξιὲς θὰ φτάσω στὴ στεριά.

— Ναί, μὰ θὰ εἶσαι βρεγμένος ὡς τὸ κόκκαλο, καὶ μήπως πάρῃς κανένα κρυολόγημα.

— Ὤ, θὰ τρέξω τόσο γρήγορα ποὺ θὰ ζεσταθῶ ἀμέσως, ἀπάντησε τὸ γενναῖο παιδί. Λοιπόν, ἀντίο, ἀδελφούλα μου, ἢ μᾶλλον, καλὴν ἀντάμωση.

— Καλὴν ἀντάμωση, Ντενῆ. Κρῖμα ποὺ δὲν μπορῶ νὰ σοῦ δώσω δυὸ φιλιὰ γιὰ τὸν μπαμπᾶ καὶ γιὰ τὴ μαμμά.

«Πῆραν στὰ χέρια τους τὴ Σιμόνη καὶ τὴν ἀνέβασαν ἐπάνω στὸ κατάστρωμα...»

— Τὰ καλύτερα φιλιὰ εἶναι ἐκεῖνα ποὺ δίνονται μὲ τὴν καρδιὰ καὶ ὄχι μὲ τὸ στόμα, ἀδελφούλα μου. Ἐγὼ μιὰ φορὰ θὰ τὰ δώσω στὸν μπαμπᾶ καὶ στὴ μαμμὰ αὐτὰ ποὺ τοὺς στέλνεις, ὡς ποὺ νὰ τοὺς τὰ δώσῃς ἐσὺ ἡ ἴδια. Καὶ δὲν θ' ἀργήσῃς καὶ πολύ, αὐτὸ σοῦ τὸ ὑπόσχομαι.

Ὕστερα ἀπ' αὐτὴ τὴ διαβεβαίωση ὁ Ντενῆ ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὸν μεσότοιχο ὅπου ἡ Σιμόνη ἔμενε ἀκόμα ἀκουμπισμένη.

Εἶναι εὔκολο νὰ φανταστῇ κανεὶς σὲ τί ψυχικὴ κατάσταση βρισκόταν.

Ἔβαζε μὲ τὸ νοῦ της ὅλες τὶς δυσκολίες ποὺ θὰ συναντοῦσε ὁ Ντενῆ ὥσπου νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἀποστολή του, ὅλους τοὺς κινδύνους ποὺ τὸν παραμόνευαν.

Ἂν ὁ Ἄσπρος Λύκος εἶχε μυριστεῖ τοὺς σκοπούς, ἢ ἔστω κι' ὁ ναύτης μόνο ποὺ φύλαγε τὴν βάρδια ἂν τὸν ἔπαιρνε εἴδησή, τί θὰ γινόταν; Καὶ ἂν ἀκόμη γλύτωνε ἀπ' αὐτὸν τὸν κίνδυνο, καὶ ἔφθανε στὴν ὄχθη δίχως κανένα ἀπευκταῖο, δὲν ἦταν φόβος νὰ πέσῃ, ἀπὸ ἐξάντληση, ἀπὸ πεῖ-

να κι' από κούραση στὸ δρόμο, προτοῦ νὰ φτάσῃ στὸ κοντινότερο γαλλικὸ φυλάκιο;

Ἦταν ἕτοιμη νὰ τὸν φωνάξῃ, νὰ τὸν ἐξορκίσῃ νὰ ξαναβάλῃ τὸ κομμένο φύλλο στὴ θέσῃ του, μὰ ἡ σκέψη τοῦ πατέρα της τὴ σταμάτησε.

Τὸν εἶδε μὲ τὴ φαντασία της νὰ παίρνῃ τὸ τραῖνο τοῦ Γιὲν-Μπάϋ καὶ νὰ τρέχῃ στὴν καταστροφή, χωρὶς νὰ τὸ ξέρῃ. Ἂν ὁ Ντενῆ δὲν ἀποφάσιζε αὐτὸ τὸ τόλμημα, ὁ πατέρας τους ἦταν χαμένος.

Ὡστόσο ὁ Ντενῆ δὲν ἔχανε οὔτε δευτερόλεπτο.

Ἀπὸ ἕνα ἐλαφρὸ τρίξιμο κατάλαβε ἡ Σιμόνη πὼς ὁ ἀδελφός της ξεκόλλησε τὸ φύλλο ἀπὸ τὴ θέση του.

«Ἕνα ἐλαφρὸ «πλούφ» στὰ νερὰ τοῦ ποταμοῦ . . .»
(Σελ. 242, στ. α'.)

Ὕστερα ἔγινε πάλι ἡσυχία. Μὰ ὄχι γιὰ πολλὴν ὥρα.

Ἔξαφνα, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα ἐλαφρὸ «πλούφ» στὰ νερὰ τοῦ ποταμοῦ, ἡ Σιμόνη ἄκουσε φρικτὰ οὐρλιάσματα καὶ ἄγριες φωνὲς ἀπ' τὸ κατάστρωμα τῆς βάρκας.

— *Ἰὰ βέ! Ἰὰ βέ!*

Ἦταν ἡ πολεμικὴ ἰαχὴ τῶν πειρατῶν, τὸ φρικτό τους κάλεσμα γιὰ σφαγὴ καὶ σκοτωμούς. Κι' ἡ Σιμόνη δὲν μποροῦσε νὰ ἀμφιβάλῃ, πὼς ὅλη αὐτὴ ἡ ἀναστάτωση εἶχε γίνει ἐπειδὴ ἀνακαλύφθηκε ἡ ἀπόδραση τοῦ Ντενῆ, γιατὶ ἀπὸ πάνω ἄκουσε τὴ βροντερὴ φωνὴ ἑνὸς ἀρχηγοῦ ν' ἀντηχῇ μέσα στὸ σάλαγο:

— Μᾶς ἔφυγε! Μᾶς ἔφυγε! Χτυπᾶτε τον! Φωτιά!

Μιὰ ὁμοβροντία ἀπὸ πυροβολισμοὺς ἀκούστηκε τὴν ἄλλη στιγμή, κι' αὐτὴ τὴν ἀκολούθησαν πέντε-ἕξη τουφεκιὲς ἀκόμη, κόβοντας ἄγρια τὴ νυχτερινὴ γαλήνη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Ἀλλαγὴ πορείας

Ἡ Σιμόνη εἶχε δοκιμάσει πολλὲς συγκινήσεις ἀπὸ τὸ περασμένο βράδυ. Εἶχε γνωρίσει τὸ φόβο σὲ ὅλες του τὶς μορφές, εἶχε περάσει κάθε εἶδους ἀγωνία. Μὰ δὲν εἶχε ὑποφέρει παρόμοιο ψυχικὸ μαρτύριο ὅπως αὐτὸ ποὺ πέρασε ἐκεῖνες τὶς στιγμές.

Εἶχε πέσει στὰ γόνατα καὶ εἶχε σταυρώσει τὰ χέρια της.

Μὲ τὰ μάτια πλημμυρισμένα ἀπὸ δάκρυα προσευχόταν.

Πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι της ἡ ἀναμπουμπούλα ἐξακολουθοῦσε.

Κάποιος ἀρχηγὸς ἔδινε βιαστικὰ διαταγές, ἄνθρωποι ἔτρεχαν ἐπάνω στὸ κατάστρωμα, ἄλλοι ἐξακολουθοῦσαν πότε πότε νὰ πυροβολοῦν. Μερικοὶ ἔπεσαν στὸ ποτάμι ὅπως ἔδειχνε τὸ πάφλασμα ποὺ ἀκολουθοῦσε τὴ βουτιά τους. Ὡς τόσο ὁ δαιμονικὸς αὐτὸς θόρυβος στὸ τέλος σταμάτησε καὶ τὸ κοριτσάκι σφούγγισε βιαστικὰ τὰ μάτια του. Οἱ πειρατὲς κατέβαιναν κάτω. Μόλις πρόφτασε νὰ ξαπλωθῇ σὲ μιὰ γωνιά.

Ἡ πόρτα ἀπὸ τὸ διπλανὸ διαμέρισμα ἀνοίχτηκε μὲ ὁρμὴ καὶ οἱ λῃστὲς ἔκαναν εἰσβολὴ μές στὸ στενόχωρο κελλάκι.

Δὲν χασομέρησαν ὅμως καὶ πολὺ ἐκεῖ μέσα. Σκύβοντας βαθειὰ ἐξ αἰτίας τοῦ χαμηλοῦ ταβανιοῦ, ἐπέρασαν στὸ διαμέρισμα τῆς Σιμόνης, ποὺ μὲ τὸ πρόσωπο κρυμμένο στὰ χέρια της ἔκανε τὴν κοιμισμένη.

Μὰ τὸ τέχνασμά της δὲν πέτυχε. Ἕνας ἀπὸ τοὺς κουρσάρους ἔσκυψε πάνω ἀπὸ τὴν μικρὴ αἰχμάλωτη καὶ τὴν ἐτράνταξε ἄγρια.

— Σήκω ἐπάνω, τῆς φώναξε γαλλικά, μὲ ξενικὴ προφορά Ποῦ εἶναι ὁ ἀδερφός σου;

Μὲ τὴν πρώτη ματιὰ ἡ Σιμόνη ἀναγνώρισε τὸ γέρο ποὺ εἶχε ἰδεῖ στὸ μαγαζὶ τοῦ Ντουόγκ, τὴν ἡμέρα ἐκείνη ποὺ ὁ Μὸ εἶχε πεταχτεῖ ἔξω ἀπὸ τὴ πόρτα του. Καὶ μ' ὅλο ποὺ καὶ τώρα ἀκόμη φοροῦσε κουρελιασμένα ροῦχα, κατάλαβε πὼς μπροστά της εἶχε τὸν φοβερὸ Ἄσπρο Λύκο.

— Λέγε, τὴ φοβέρισε ὁ κακοῦργος. Θὰ μιλήσῃς, σκύλα; Ποῦ εἶναι ὁ ἀδελφός σου;

— Δὲν ξέρω, ἀποκρίθηκε ἡ Σιμόνη, προσπαθώντας νὰ φανῇ ψύχραιμη.

— Ψέμματα λές! Ἔφυγε κρυφὰ ἀπὸ δῶ, κι' ἐσὺ τὸ ἤξερες, ἂν δὲν τὸν βοήθησες κιόλας. Μὰ ἔννοια σου! πρόσθεσε μ' ἕνα σαρκαστικὸ χαμόγελο, ἐνῶ ἀπὸ τὰ μάτια του περνοῦσε μιὰ ἄγρια ἀστραπή Ξέφυγε ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ τίγρη γιὰ νὰ πέσῃ στὰ δόντια τοῦ δράκου. Τὸ ποτάμι εἶναι βαθὺ κι' οἱ ἄθρωποί μου ξέρουν νὰ σημαδεύουν.

— Τὸν σκοτώσατε;

— Ποιός φταίει;

Ἡ Σιμόνη ἀναλύθηκε σὲ λυγμούς.

— Σκοτῶστε με λοιπὸν κι' ἐμένα! ἔκανε μ' ἀπόγνωση.

— Θὰ ἔπρεπε νὰ πάρω τὰ λόγια σου τοῖς μετρητοῖς. Τί παράπονα εἴχατε ὁ ἀδελφός σου καὶ σύ;

— Ἐμεῖς σᾶς ζητήσαμε νὰ μᾶς πάρετε ἀπὸ τὸ Γιὲν Μπάϋ; ξέσπασε ἡ μικρούλα στὴν ἀπελπισία της. Ἐσεῖς ἤρθατε στὸ σπίτι μας καὶ μᾶς χτυπήσατε, καὶ σφίξατε τοὺς στρατιῶτες μας, καὶ μᾶς ἁρπάξατε μὲ τὴ βία καὶ μᾶς ρίξατε στὸ ἀμπάρι, καὶ τώρα ἔχετε τὸ θράσος νὰ μὲ ρωτᾶτε τί παράπονα εἴχαμε μαζί σας;

— Μὴ περιττολογεῖς ἔκανε μ' ἀπάθεια ὁ κουρσάρος Οἱ Γάλλοι κι' ἐγὼ εἴμαστε σὲ πόλεμο καὶ σὲ κάθε πόλεμο ὅποιος μπορεῖ πιάνει αἰχμαλώτους. Νομίζεις πὼς ἂν τοὺς ἦταν εὔκολο νὰ μὲ πιάσουν καὶ μένα αἰχμάλωτο, δὲν θὰ τὸ ἔκαναν; Καὶ μάλιστα ἐμένα δὲν θὰ μ' ἔρριχναν κἂν στὸ μπουντρούμι ἀλλὰ θὰ μὲ παράδιναν στὰ χέρια τοῦ δημίου.

— Οἱ Γάλλοι δὲν τὰ βάζουν ποτὲ μ' ἀνυπεράσπιστα παιδιά. ἔκανε μ' ἀγανάκτηση ἡ Σιμόνη. Μόνον οἱ ἄνανδροι κι' οἱ βάρβαροι κάνουν αὐτὸ ποὺ κάνετε ἐσεῖς

— Οἱ Γάλλοι ἔχουν κάτι παράδοξες θεωρίες, ἀπάντησε κοροϊδευτικὰ ὁ Νγκουγιέν, ποὺ φανόταν σὰν νἀνοιωθε μιὰ σκληρὴ εὐχαρίστησῃ κάνοντας τὴν ἄσκοπη αὐτὴ συζήτηση. Ξεμπαρκάρουν στὸν τόπο μας, μᾶς τὸν κυριεύουν καὶ γίνονται ἀφεντάδες μας μὲ τὸ δικαίωμα τοῦ ἰσχυροτέρου. Αὐτὸ ὅμως τὸ δικαίωμα σὲ μᾶς δὲν τὸ ἀναγνωρίζουν καὶ ἀγανακτοῦν ὅταν ἐμεῖς τὸ ἐφαρμόζουμε. Ὅλα τὰ ἑρπετὰ τοῦ Ἀνὰμ ποὺ σέρνονται στὰ πόδια τους καὶ τὰ γλύφουν, σὰν τὸ παλιόσκυλο τὸν Μὸ καὶ τὴν κουτόγρηα τὴν Τι-Σάϋ, οἱ κύριοι Γάλλοι τὰ περιποιοῦνται καὶ τὰ κλαπιάνουν. Καὶ μᾶς, τοὺς καλοὺς πατριῶτες, τὰ παιδιὰ τῶν βουνῶν καὶ τοῦ κάμπου, ποὺ δὲν ἐφάγαμε ποτὲ τὸ ρύζι τους, θέλουνε νὰ μᾶς ἔχουν πάντα κάτω ἀπὸ τὸ κνοῦτο, καὶ νὰ δεχόμαστε τὶς προσβολὲς καὶ τὶς βρισιές τους. Ξέρεις ποιὸς εἶμαι ἐγώ;

— Ναί, ἀπάντησε ἡ Σιμόνη. Εἶσαι ὁ Νγκουγιέν, ὁ Ἄσπρος Λύκος.

— Ποιὸς σ' ἔχει τόσο καλὰ πληροφορημένη; ρώτησε ὁ ληστής. Ὁ Μὸ δίχως ἄλλο;

Ἡ Σιμόνη κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι της. Δὲν μποροῦσε ν' ἀφήσῃ μιὰ τέτοια κατηγορία νὰ κρέμεται πάνω ἀπὸ τὸ ἀθῶο κεφάλι τοῦ δυστυχισμένου μπόϋ, ποὺ ἦταν κι' αὐτὸς αἰχμάλωτος μαζί τους κι' ἐκτεθειμένος στὴν μανία τοῦ ἀρχιληστῆ.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΕΛΑ ΜΙΜΗ

Ἔλα Μίμη, πίσω πάλι! Ἔλα νὰ δώσῃς στὴν πληγωμένη μητέρα τὴ χαρὰ ποὺ τῆς στέρησε ὁ θάνατος τοῦ ἀγγελουδιοῦ της. Καὶ κάμε την νὰ κρατήσῃ τὸν ὅρκο. Κάποια μέρα, ποὺ ἔβλεπε μιὰ πολύτιμη ζωὴ νὰ χάνεται—ἦταν ἡ ζωὴ τοῦ δικοῦ σου πατέρα—ὡρκίσθηκε νὰ μὴν κλάψῃ ποτὲ τὸ πεθαμένο τὸ παιδάκι της. Μὰ εἶχε σένα, Μίμη, γλυκέ μου. Εἶχε τὸ γέλιο σου, τὸ φῶς τῶν ματιῶν σου, τὸ χρυσάφι τῶν μαλλιῶν σου. Ἁπλώνες σὲ κείνην τὰ παχουλὰ χεράκια σου, καὶ τὴν ἀγκάλιαζες. Ἀνοιγες τὸ στοματάκι καὶ τῆς ἐφώναζες σιγὰ-σιγά: «Θεῖτα». Ἀγγίζες τὸ προσωπάκι στὰ δικά της τὰ μάγουλα καὶ τὴ φιλοῦσες, ἀγαπημένο πλασματάκι. Ἔκλεινε τὰ μάτια καὶ φανταζόταν πὼς δὲν ἤρθε ποτὲ ἡ μέρα ἡ σκληρή, πὼς δὲν ἔκλαψε, δὲν ἐπάνεσε, πὼς δὲ στερήθηκε ποτὲ τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς της. Καὶ κρατοῦσε τὸν ὅρκό της, χωρὶς κόπο, εὐχαριστημένη ποὺ δὲν ἔκλαψαν τὰ δικά σου ματάκια καὶ τῶν ἀδελφιῶν σου.

Μὰ τώρα ποὺ δὲ γεμίζεις μὲ τὴν παρουσία σου τὸ σπίτι καὶ τὴν ψυχή, βρίσκει τὸν ὅρκο βαρὺ καὶ τὸν πόνο ἀδάσταχτο. Βλέπει τὰ σύννεφα στὸν οὐρανὸ νὰ μαζεύωνται ὅλο καὶ πιὸ πυκνὰ καὶ νοιώθει τὴν ψυχή της βαρειά, πιὸ βαρειὰ καὶ πιὸ ἁπλὴ κι' ἀπὸ τὰ νέφη. Δὲν τὴν ξεγελοῦν τὰ λουλούδια κι' ἡ Ἄνοιξη. Μπροστά της ἔχει τὸ φθινόπωρο τοῦ μαρασμοῦ καὶ τοῦ θανάτου, τὸ φθινόπωρο ποὺ ἔκλαιγε πικρὰ τὸ χαμένο της. Καὶ δὲν εἶσαι τώρα ἐσύ, νὰ στεγνώσῃς τὰ δάκρυα.

Ἔλα πίσω, Μίμη γλυκέ μου, στὴ λυπημένη τὴ «θεῖτα» σου. . .

ΕΛΕΝΗ ΡΕΣ-ΖΑΦΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΟ ΣΚΑΛΙΣΤΗΡΙ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΙΔ'.— *Τὸ αὐτοκίνητο*

Ἡ Μπέμπα ἔκαμε ἐξετάσεις, τὸ σχολεῖο ἔκλεισε, ἄρχισαν οἱ μεγάλες διακοπές.

— Μαμμά, ποῦ θὰ πᾶμε φέτο τὸ καλοκαίρι; ρωτοῦσαν τὰ παιδιά. Σὲ βουνὸ ἢ σὲ θάλασσα;

— Ἀκοῦστε, εἶπε ἡ μαμμά. Θὰ πᾶμε νὰ καθήσουμε στὴ Γλυφάδα, γιὰ νὰ κάνετε καὶ τὰ μπάνια σας. Ἀλλὰ σχεδὸν καθεμέρα θὰ πηγαίνετε καὶ στὸ βουνό, γιατὶ ὁ θεῖος ὁ Μιχάλης, ποὺ θὰ καθήσῃ στὴν Κηφισσιά, ἀγόρασε πρὸ ὀλίγου ἕνα μεγάλο κι' ὡραῖο αὐτοκίνητο, καὶ θἄρχεται συχνὰ νὰ σᾶς παίρνῃ, νὰ κάνετε ἐκδρομές.

Τὰ παιδιὰ ἐνθουσιάστηκαν. Τί ὄμορφα ποὺ θὰ περνοῦσαν τὸ καλοκαίρι! Ὁ Μπέμπης προπάντων, ποὺ τρελλαινόταν γι' αὐτοκινητάδα, δὲν μιλοῦσε πιὰ παρὰ γιὰ τὸ καινούργιο αὐτοκίνητο τοῦ θειοῦ.

— Μπέμπα. ἔλεγε στὴν ἀδερφή του, θὰ τρέχουμε ἑκατὸν εἴκοσι χιλιόμετρα τὴν ὥρα!

— Ἀ, εἶν' ἐπικίνδυνο! εἶπε ἡ Μπέμπα. Ἡ μαμμὰ δὲν θέλει νὰ τρέχουμε τόσο πολύ.

— Μὰ ὁ θεῖος Μιχάλης θἄχῃ καλὸ σωφφέρ, δὲν ὑπάρχει φόβος.

— Ἔπειτα ἐμένα δὲν μ' ἀρέσῃ νὰ τρέχω τόσο πολύ· θέλω κάπως σιγά, γιὰ νὰ βλέπω τὰ ὡραῖα μέρη ποὺ περνῶ. Ὅταν τρέχῃ κανεὶς ὀγδόντα κι' ἑκατὸ χιλιόμετρα δὲν βλέπει τίποτα!

— Ὠ! ἐμένα μ' ἀρέσει νὰ τρέχω ἑκατὸν εἴκοσι, ἑκατὸν πενήντα, διακόσια!.. Μ' ἀρέσει νὰ βλέπω τοὺς ἀνθρώπους νὰ τραβιοῦνται φοβισμένοι μὴν τοὺς κόψῃ τὸ αὐτοκίνητό μου, τὰ κοπάδια μπροστά του νὰ σκορπιοῦνται, καὶ τοὺς σκύλους νὰ τὸ κυνηγοῦν καὶ νὰ τὸ γαυγίζουν, μὰ ποῦ νὰ τὸ φτάσουν! Ἀ, εἶναι ὡραῖο!

— Εἶσαι κακός, Μπέμπη!

— Καὶ σὺ εἶσαι φοβητσιάρα!

Σὲ λίγες, ἡμέρες κουβαλήθηκαν στὴ Γλυφάδα. Εἶχαν νοικιάσει ἕνα ὄμορφο σπιτάκι μὲ βεράντα ποὺ ἔβλεπε στὴ θάλασσα. Κάθε πρωῒ τὰ παιδιὰ κατέβαιναν μὲ τὴ Μαργαρὼ κι' ἔκαναν τὸ μπάνιο τους. Κι' ἀπὸ μέρα σὲ μέρα περίμεναν τὸ θεῖο Μιχάλη νὰ πάῃ νὰ τοὺς πάρῃ μὲ τὸ αὐτοκίνη-

τό του. Περίμεναν ὅμως καὶ κάποιον ἄλλον! Ὁ ξάδερφός τους ὁ Πετράκης τοὺς εἶχε γράψει πῶς ὁ μπαμπάς του, ἂν ἔπαιρνε βραβεῖο στὴν ἀριθμητική, θὰ τὸν ἔστελνε στὴν Ἀθήνα, νὰ περάση δυὸ-τρεῖς ἑβδομάδες μὲ τὰ ξαδέρφια του. Κι' ὁ Μπέμπης τοῦ ἔστειλε τὸ ἀκόλουθο γράμμα, γραμμένο μὲ τὸ χέρι του, γιατὶ εἶχε μάθει πιὰ νὰ διαβάζη καὶ νὰ γράφη... ὁπωσδήποτε:

«Ἀγαπιταί μου ϐ-άδελφαι!

«Τόρρα μένουμαι στὶ Γλοιφᾶδα. Κάνι πολὶ ζέστι, ἀλὰ καθεμαῖρα κάνουμαι μπάνιω καὶ δρωσιζόμαστε. Ἂν πίραις τὸ ϐραβεῖο σου, ἔλα καὶ σή. Σαὶ περιμαίνουμαι ἀνηπωμόνος. Καὶ σαὶ γλυκοφυλοῦμαι ὅλι.

Τὸ Σκαλιστήρι

Ἡ ὀρθογραφία τοῦ Μπέμπη, καθὼς ϐλέπετε, δὲν ἦταν περίφημη. Τὸ γράμμα του ὅμως ἔλεγε κεῖνο ποὺ ἤθελε νὰ πῆ.

Ἐπιτέλους! μιὰ μέρα ἄκουσαν τρόμπα αὐτοκινήτου πολὺ κοντὰ στὸ σπίτι τους, ἔτρεξαν ἀμέσως στὴ ϐεράντα κι' εἶδαν—τί χαρά!— τὸ θεῖο Μιχάλη νὰ ϐγαίνη ἀπ' ἕνα θαυμάσιο αὐτοκίνητο κατακαίνουργο. Ἔλαμπε ὅλο—ἦταν ϐαμμένο γαλάζιο—κι' εἶχε ἕξη θέσεις ἀναπαυτικές, χωριστὰ ποὺ μποροῦσε νὰ καθήση ἀκόμα ἕνας μπροστά, πλάϊ στὸ σωφέρ.

Πρῶτος ὁ Μπέμπης ὥρμησε κι' ἀγκάλιασε τὸ θειό-Μιχάλη, πηδώντας στὸ λαιμό του.

— Θὰ μᾶς πάρης μὲ τὸ αὐτοκίνητο, θειάκη;

— Ναί, γι' αὐτὸ ἦρθα.

— Θὰ τρέξουμε ἑκατὸν εἴκοσι τὴν ὥρα;

— Δὲ φοϐᾶσαι;

—Ὄχι· μὰ ρέσει!

— Καλά! Θὰ τρέξουμε κι' ἑκατὸν πενήντα!

Αὐτό, ἐννοεῖται, ὁ θεῖος τὸ εἶπε ἔτσι, γιατὶ ἔκανε γοῦστο τὴν ἀφοϐία τοῦ μικροῦ του ἀνεψιοῦ.

Ἀφοῦ εἶδαν καὶ θαύμασαν ὅλοι τὸ αὐτοκίνητο, ξαναμπῆκαν στὸ σπίτι μὲ τὸ θεῖο-Μιχάλη. Ὁ σωφφὲρ εἶδε πῶς ἡ καγγελόπορτα ἦταν στενὴ καὶ δὲν μποροῦσε νὰ τὸ μπάση στὸν κῆπο. Ἀναγκάσθηκε λοιπὸν νὰ τὸ ἀφήση ἐκεῖ-ἔξω. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ δρόμος ἦταν ἀρκετὰ κατωφερικός, στερέωσε καλὰ τὰ φρένα κι' ἔπειτα ἔφυγε, γιὰ νἀγοράση ϐενζίνα ποὺ τοῦ εἶχε σωθεῖ. Ἔτσι τὸ αὐτοκίνητο ἔμεινε μονάχο του.

Κι' ὁ Μπέμπης; Τί ἔκανε στὸ μετᾶξὺ ὁ Μπέμπης;

Αὐτός, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἔφτασε τὸ αὐτοκίνητο, δὲν εἶχε ἡσυχία...

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Η ΤΙΜΩΡΙΑ ΤΗΣ ΛΕΝΑΣ

Νά! Πάλι ἡ μαμμὰ εἶχε παράπονα, μὲ τὴ Λένα. Πολλὰ παράπονα.

— Μὰ παιδί μου, δὲ σοῦ εἶπα νὰ μ'ν πειράζης τὸ κουτὶ μὲ τὶς κλωστές; Λέει ἡ μαμμά.

Χμμ!.. Καὶ ϐέϐαια τῆς τὸ εἶπε. Πῶς! Ἡ Λένα τὸ θυμότανε πολὺ καλά. Μὰ θυμότανε καὶ κάτι ἄλλο. Πῶς μέσα σ' αὐτὸ τὸ κουτὶ ἦταν καὶ μιὰ χρυσὴ κλωστή. Μιὰ κλωστὴ κίτρινη, χρυσαφένια, σὰν κορδονάκι. Ἴδιο σὰν ἕνα ἀληθινὸ χρυσὸ κορδονάκι. Ἴσα ἴσα τέτοιο χρῶμα ἔχουν τὰ μαλλιὰ τῆς Λολῶς. Τῆς μικρῆς κουκλίτσας. Καὶ λοιπὸν φαντασθῆτε τί ὡραῖα θὰ πήγαινε τὸ χρυσαφένιο κορδονάκι, δεμένο φιόγκο στὸ σγουρὸ χρυσὸ κεφάλι. Ἔπρεπε νὰ τὸ φορέση αὐτὸ τὸ κορδονάκι ἡ Λολώ. Τὸ δίχως ἄλλο.

Τώρα, πῶς ἡ μαμμά, μὲ τὴν πρώτη ματιὰ ποὺ ἔρριξε στὸ κουτὶ κατάλαϐε πῶς τ' ἄνοιξε ἡ Λένα;

— Τ' εἶν' αὐτά; Τ' εἶν' αὐτά; Βελόνες, καρφίτσες, ὅλα χῦμα! Τὰ μουλινέ, τὰ κουϐάρια! Ἐσὺ, μοῦ τἄκανες θάλασσα, Λένα!

Θάλασσα; Δηλαδὴ ἄνω κάτω. Πάρα πολὺ ἄνω κάτω. Πῶς εἶναι δυνατόν; Συλλογίζεται ἡ Λένα. Τὸ ἄνοιξε τὸ κουτὶ μὲ τόσο μεγάλη προσοχή. Καὶ δὲν ἤθελε καθόλου νὰ σκαλίση. Γιατὶ θυμότανε πῶς ἡ μαμμὰ τῆς τὸ εἶχε ἀπαγορεύση. Τὸ κορδονάκι θὰ φαινότανε ἀμέσως. Τόσο ἦταν ὡραῖο. Τόσο χρυσό. Ἔπειτα ἔϐαλε τὸ δαχτυλάκι της καὶ σήκωσε λίγο τὶς ἀκριανὲς κλωστές. Μήπως ἦταν ἀπὸ κάτω τὸ κορδονάκι; Ἀ! Θὰ ἦταν στὶς ἄλλες ἀκριανές. Ὄχι. Κάτω-κάτω θὰ ἦταν. Τὸ δίχως ἄλλο. Ναί, ναί. Κάτω-κάτω. Λίγο ἀνακατευτήκανε τὰ πράγματα. Μὰ δὲν πειράζει. Θὰ τὰ φιάξη. Τὸ κορδονάκι θὰ ϐρίσκεται στὸ κουτὶ μὲ τὶς ϐελόνες. Γιατὶ αὐτὸ εἶναι κορδονάκι, ὄχι κλωστή! Τί γυρεύει λοιπὸν μὲ τὶς κλωστές; Ἀμὲ μήπως εἶναι ϐελόνα νὰ εἶναι μὲ τὶς ϐελόνες; Μήπως ϐρίσκεται μέσα σ' αὐτὸ τὸ χαρτάκι; Ὄχι. Δαντελίτσες. Λοιπὸν θὰ εἶναι, νά, ἐδῶ. Σ' αὐτὴ τὴν ἄκρη. Τὰ δαχτυλάκια ψάξανε. Ὄχι. Δὲ ϐρήκανε τίποτα. Καλέ, νά το! Νά το! Ἐδῶ ἦταν! Πῶς δὲν τὸ ϐλέπε; Τί χαρά!

—Ἀπελπισία! Ἀπελπισία! Μὰ κοίτα δῶ, παιδί μου! Δές! φωνάζει ἡ μαμμά.

Ἡ Λένα σήκωσε τὸ κεφάλι της, ποὺ τὸ εἶχε τόσην ὥρα σκυμμένο. Ἀπὸ τὴ θέση της ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ κουτί. Πώ! Πώ! Ναί! Ἀπελπισία. Τόσο ἄσχημα, ποὺ δὲν ξέρεις τί νὰ κάνης. Αὐτὸ δὲν εἶναι ἡ ἀπελπισία; Ἔ, ἡ μαμμὰ ἔχει δίκιο.

— Μὰ νομίζει κανεὶς πῶς μπῆκανε γάτες μέσα στὸ κουτί, λέγει πάλι ἡ μαμμά.

Γάτες; Ὄχι. Γάτες δὲν μπήκανε. Ἡ Λένα τὸ ξέρει πολὺ καλά. Νά, τὸ πρωΐ ποὺ ἔψαχνε γιὰ τὸ κορδονάκι, ἀπὸ τὴ χαρά της ποὺ τὸ ϐρῆκε. ξέχασε νὰ σιγυρίση τὸ κουτί. Αὐτὸ εἶναι ὅλο.

Ὅμως ἡ μαμμὰ εἶναι πολὺ θυμωμένη. Τὰ φρύδια της πῶς τὰ ζαρώνει! Οὔ...

— Μοῦ εἶχες ὑποσχεθῆ πῶς θὰ εἶσαι πιὰ ὑπάκουη καὶ πῶς ὅταν σοῦ ἀπαγορεύουν νὰ κάνης κάτι, πάει, τέλειωσε, δὲ θὰ τὸ κάνης. Δὲν πρέπει νὰ τὸ κάνης Σοῦ εἶχα ἀπαγορεύσει ν' ἀγγίζης τὸ κουτί μου. Μοῦ τὸ εἶχες ὑποσχεθεῖ. Ὁρίστε ὅμως. Κοίτα! Βλέπεις; Δὲ θὰ σὲ πάρω μαζί μου στὴ ϐεία. Εἶναι ἡ τιμωρία σου.

Αὐτὰ εἶπε ἡ μαμμά. Ἔκλεισε ϐιαστικὰ τὸ κουτί, ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ ϐγῆκε. Ἀκούστηκε ποὺ κατέϐκινε τὴ σκάλα. Ἔπειτα πάφ! ἡ ξώπορτα ἔκλεισε. Ἡ μαμμὰ ἔφυγε. Ναί. Ἡ Λένα μὲ τὸ καπέλο στὸ κεφάλι καὶ τὴ Λολὼ στὴν ἀγκαλιὰ ἔμεινε κεῖ, ὄρθια, δίπλα στὸ τραπέζι. Ἡ Λένα ἤξερε πολὺ καλὰ πῶς ἡ Λολὼ λυπήθηκε πολὺ μ' αὐτὴ τὴν ἱστορία. Λυπήθηκε κι' ἄς ἦταν μιὰ κουκλίτσα. Κρῖμα ποὺ τῆς φόρεσε καὶ τὸ καλό της ροῦζ φουστανάκι, κρῖμα ποὺ ἔδεσε φιόγκο στὰ μαλλιὰ τὸ χρυσὸ κορδόνι. Ὅλα πῆγαν ἄδικα. Πῶς στεκότανε ἡ καϊμένη ἡ Λολώ. Ἕνα ϐλέμμα ποὺ εἶχε! Σὰν ἕτοιμη νὰ κλάψη. Ἡ Λένα τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά της. Προχώρησε καὶ κάθησε στὸ ντιϐάνι. Δυὸ κεφαλάκια γείρανε στὸ μαξιλάρι. Τί παραπονεμένα!

Τέλος πάντων ἡ μαμμὰ γιὰ ὅλα μπορεῖ νὰ ἔχη δίκαιο. Ὅμως νὰ λέη πῶς τὸ κουτὶ της ἦταν σὲ τάξη, σὲ μεγάλη τάξη, ὄχι. Αὐτὸ δὲν εἶναι σωστό. Μέσ' τὸ ἴδιο κουτὶ ϐελόνες, κουμπιά, δαντέλες, κλωστὲς ὅλα μαζί. Αὐτὸ εἶναι τάξη; Δὲν ξέρει τώρα ἡ Λένα; Τάξη, μεγάλη τάξη ἔχουν οἱ ἔμποροι. Στὰ μαγαζιά. Ἐκεῖ, μάλιστα. Χωριστὰ οἱ ϐελόνες, οἱ κλωστές, τὸ κάθε χρῶμα, τὰ κουμπιὰ περασμένα στὸ χαρτάκι, ὅλα χωριστά. Δὲν ξέρει τώρα ἡ Λένα; Ἀνοίγεις ἕνα κουτί, ϐλέπεις, δαντέλες. Τὸ κλείνεις. Ἀνοίγεις ἄλλο, ϐλέπεις, καρφίτσες. Τὸ κλείνεις. Κι' ἔτσι τίποτα δὲν γίνεται ἄνω κάτω.

Μπά! Τὸ κουτὶ τῆς μαμμᾶς ἄνοιξε μόνο του. Τὰ μουλινέ, χίπ! χίπ! πηδήσανε ἔξω, ἕνα, ἕνα, ἄ! καὶ περπατούσανε ὄρθια, δεμένα καθὼς ἤτανε σὲ ματσάκια, περπατούσανε, ἕνας στρατὸς ἀπὸ μουλινέ, μιὰ χαρά! Φθάσανε στὴν ἄκρη τοῦ τραπεζιοῦ, χίπ! χίπ! πηδήσανε μέσα στὰ κουτιά. Σὲ κάτι κουτιὰ ποὺ ἤτανε ϐαλμένα κεῖ στὴ σειρά, γραμμή. Μὰ πῶς ϐρέθηκαν κεῖ, τί κουτιὰ ἦταν, ποιὸς τἄφερε, ἡ Λένα δὲν ἤξερε. Πρώτη φορὰ τἄϐλεπε. Τὰ κόκκινα μουλινὲ μπήκανε σὲ χωριστὸ κουτί, τὰ κίτρινα ἄλλου, τὰ μπλὲ σὲ ἄλλο, κάθε χρῶμα χωριστά.

Ἔπειτα, νὰ καὶ οἱ κουϐαρίστρες. Τούκ! τούκ! πηδήσανε κι' αὐτὲς ἔξω, τρίκι, τράκα, τρίκι, τράκα πάνω στὰ τραπέζι, φθάσανε στὴν ἄκρη, μπῆκε ἡ καθεμιὰ στὸ κουτί της.

Ἔπειτα πήδησε μιὰ καρφίτσα ἀπὸ τὸ κουτὶ τῆς μαμμᾶς. Καρφιτσώθηκε τσίπ! στὸ τραπέζι, σηκώθηκε ψηλά, ἔπεσε μὲ τὴ μύτη, ξανακαρφιτσώθηκε, τσίπ! Ἄλλη μιὰ καρφίτσα πήδησε πίσω της, καρφιτσώθηκε τσίπ! Κι' ἔτσι ὁλοένα προχωροῦσε ἡ πρώτη κι' ὁλοένα ἄλλες ϐγαίνανε ἀπὸ τὸ κουτὶ καὶ γέμισε τὸ τραπέζι ἀπὸ καρφίτσες, ποὺ τσίπ! τσίπ! καρφιτσωνόντανε καὶ προχωρούσανε πηδηχτά. Ἄχ, ἦταν πολὺ ὡραῖα. Στὸ τέλος ὅλες μαζὶ πηδήσανε στὸ σιδερένιο κουτὶ καὶ τὸ καπάκι ἔκλεισε.

Ἔπειτα καὶ τὰ κουμπιὰ κυλήσανε κι' αὐτὰ στὴ θέση τους κι' οἱ δαντελίτσες στὴ δική τους.

Τὸ κουτὶ τῆς μαμμᾶς ἄδειασε. Γύρισε ἀνάποδα, τινάχτηκε, τούκ! τούκ! οἱ σκόνες ϐγήκανε.

Νά. Αὐτὸ θὰ πῆ τάξη. Τί ὡραῖα! Ἡ Λένα εἶναι πολὺ εὐχαριστημένη. Ἀλήθεια τώρα μπορεῖ κανεὶς ὅτι θέλει νὰ πάρη, χωρὶς νὰ γίνη ϐάλασσα, χωρὶς νὰ θυμώση ἡ μαμμά. Ἡ Λένα συλλογίστηκε.

—Ἂν θελήσω τώρα ἕνα ἄσπρο κουμπί...

Μὰ πρὶν τελειώση τὴ σκέψη της ἡ Λένα, πάτ! τὸ κουτάκι ἄνοιξε, νάτο τὸ ἄσπρο τὸ κουμπάκι, τίκι, τάκ, τίκι, τάκ, χοροπηδᾶ πάνω στὸ τραπέζι, καὶ χόπ! πέφτει μέσα στὸ χεράκι της. Ἄχ! Τί ἀστεῖο. Ἔτσι, τάχα, θὰ ἔρχεται τὸ κάθε πρᾶμα μέσα στὸ χέρι;

— Κουϐαρίστρα μαύρη! φωνάζει ἡ Λένα. Ἐδῶ!

Ἀμέσως πάτ! τὸ κουτὶ ἄνοιξε, ἡ κουϐαρίστρα κύλησε.

Χά, χά, χά! Καλὲ μπορεῖ κανεὶς νὰ μὴ γελᾶ! Καθόλου δὲν τὴν μέλει τῆ Λένα ποὺ ἔμεινε σπίτι. Οὔτε λυπᾶται.

— Μιὰ δαχτυλήθρα, ἐδῶ!

Ἡ δαχτυλήθρα ἦρθε, κάνοντας τοῦμπες. Χά, χά, χά! Ἡ Λένα δὲν μπορεῖ πιὰ νὰ κρατηθῆ ἀπὸ τὰ γέλια. Ἔτσι θὰ γελοῦσε στῆς θείας; Μπά! Τί λέτε; Καλλίτερα ποὺ δὲν τὴν πῆρε ἡ μαμμὰ μαζί της.

— Στὴ θέση σας τώρα! φωνάζει ἡ Λένα.

Ἡ δαχτυλήθρα, τὸ κουμπί, ἡ κουϐαρίστρα ἀρχίσανε νὰ τρέχουν σὰν νὰ παίζανε κυνηγητό.

— Χάχαχα! Χάχαχα! Γέλια τραντταχτά. Ἀπὸ τὰ γέλια δακρύσανε τὰ μάτια τῆς Λένας. Καὶ τ' ἀνοίγει, τ' ἀνοίγει τὰ μάτια καὶ γελᾶ, ἄχ, πῶς γελᾶ...

Μὰ τί; Ἀκόμα στὸ ντιϐάνι εἶναι ξαπλωμένη; Μπά! Πῶς νόμιζε πῶς ἦταν ὄρθή;

Νάτο τὸ κουτὶ τῆς μαμμᾶς. Τ' ἄλλα ποῦ εἶναι; Ποῦ εἶναι τ' ἄλλα τὰ κουτιὰ μὲ τὴν τόση τάξη;

— Βελονάκι ἔξω! Ἐδῶ! Φωνάζει ἡ Λένα.

Μὰ τὸ κουτὶ τῆς μαμμᾶς στέκεται ἥσυχο, πεταμένο ὅπως τ' ἄφησε ἡ μαμμά. Ἀπαράλλαχτα ὅπως τ' ἄφησε καὶ δὲν κουνιέται καθόλου. Ἀπάνω στὸ τραπέζι τίποτ' ἄλλο δὲ ϐρίσκεται.

Ἡ Λένα κοιτάζει γύρω της. Ἡ Λολὼ ἔχει ὀρθάνοιχτα τὰ μάτια, καὶ σὰν κάπως σαστισμένα. Ἔτσι τῆς φαίνεται τῆς Λένας.

ΙΡΣΙΜ

ΤΟ ΧΑΡΙΣΜΑ ΤΗΣ ΝΕΡΑΪΔΑΣ.

ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Μιὰ φορὰ κι' ἕνα καιρὸ ζοῦσε ἕνα παιδάκι ἀνέμελο καὶ χαρούμενο, ὅπως ὅλα τὰ παιδάκια.

Μιὰ μέρα, ἢ καλύτερα μιὰ νύχτα, ἐκεῖ ποὺ κοιμόταν ξέννοιαστο στὸ κατάλευκο κρεϐϐατάκι του ξύπνησε ἀπότομα ἀπ' ἕνα φῶς ποὺ τοῦ χτύπησε τὰ κλειστά του ματόφυλλα. Ἦταν μιὰ φεγγαραχτίδα ποὖχε γλυστρήσει ἀνάμεσα ἀπ' τὶς κλεισμένες γρίλλιες.

— Λάκη, ἄκουσε τότε μιὰ φωνὴ ποὺ τὸν ἔκραζε. Ὁ Λάκης—σ' αὐτὸ τὄνομα ἄκουγε τ' ἀνέμελο παιδάκι—ἀνασηκώθηκε στὸ κατάλευκο κρεϐϐατάκι του. Μὲ τὰ ϐαθυγάλανα μάτια του ὀρθάνοιχτα ἔψαξε μέσ' στὸ σκοτάδι νὰ ἰδῆ ἀπὸ ποῦ ἐρχόταν ἡ φωνή. Τίποτα. Κι' ἦταν τόσο παράξενη, τόσο ἁπαλὴ καὶ γλυκειὰ φωνή! Τοῦ φάνηκε τοῦ Λάκη σὰν μουσική.

Ἄξαφνα ἡ φεγγαραχτίδα ἄρχισε νὰ φαρδαίνη, νὰ φαρδαίνη, ὥσπου ἔγινε ἕνας δρόμος ἀπὸ φῶς, ποὺ ἐρχόταν ὁλόϊσα ἀπ' τ' ὁλόγιομο φεγγάρι, ὡς τὸ κατάλευκο κρεϐατάκι. Κι' ὁ Λάκης μὲ γουρλωμένα τὰ μάτια ἀπὸ ἔκπληξη μαζὶ καὶ φόϐο εἶδε νἄρχεται πρὸς τὸ μέρος του, ὁλόϊσα ἀπ' τ' ὁλόγιομο φεγγάρι, μιὰ πεντάμορφη νεραΐδα.

Φοροῦσε ἕνα φόρεμα ἀφρόπλαστο καὶ μυριόπλουμο, μακρύ, ἀργυρόχρυσο σὰν τοῦ φεγγαριοῦ τὸ φῶς. Τὰ χρυσομέταξα καὶ κυματόπλεχτα μαλλιά της φύτισαν, μὲ τἀντίφεγγο ποὖχυναν, τὴ σκοτεινὴ κάμαρα. Τὰ μεγάλα της τὰ μάτια σπίθιζαν σμαραγδόφωτα, σὰν δυὸ ἀτίμητες δαχτυλιδόπετρες, φωτίζοντας τὴ ροδόχλωμη μορφή της. Κι' ὅλο της τ' ἄέρινο καὶ μαρμαρόλευκο ἀνάστημα τὸ κύκλωνε ἕνα χρυσὸ φῶς σὰ μιὰ μυστηριώδικη κι' ἀπόκοσμη φωταύγεια. Ἀνάμεσα στὰ κρινένια της τὰ δάχτυλα ποὖχαν νύχια σὰ ροδόφυλλα, κρατοῦσε ἕνα κουϐάρι, ἕνα κοινὸ κουϐάρι κλωστή.

—Μὴ φοϐᾶσαι, Λάκη, εἶπε μὲ τὴν κρουστάλλινη φωνή της στὸ παιδάκι ποὺ τὴν κοίταζε σαστισμένο· μὴ φοϐᾶσαι. Εἶμαι μιὰ καλὴ νεραΐδα κι' ἦρθα γιατὶ σ' ἄκουσα τὸ πρωΐ νὰ λὲς πῶς θἄθελες νὰ ἤσουν μεγάλος ἄντρας, νὰ μπορῆς νὰ κάνης ὅ,τι θέλεις, ὅ,τι σ' ἀρέσει... Δὲν εἶν' ἔτσι;

Κι' ἡ φωνή της πλημμύρισε τὴν κάμαρα σὰν μιὰ αἰθέρια μουσική.

— Ναί, ψιθύρισε δειλὰ ὁ Λάκης.

Ἄχ, ἀλήθεια, πόσο θἄθελε νἄταν μεγάλος ἄντρας! Νὰ μὴν ἔχει πιὰ μπόννα ποὺ διαρκῶς νὰ τὸν μαλώνη, οὔτε μπαμπὰ ποὺ ὅλο καὶ τιμωρίες νὰ τὸν ϐάζη! Νἄχη χρήματα δικά του καὶ νὰ μπορῆ ν' ἀγοράζη ὅ,τι τοῦ καπνίσει... Νὰ τρώη καθεμέρα πολλά, πάρα πολλὰ γλυκὰ—τοῦ ἀρέσουν τόσο!.. Νὰ πηγαίνη στοὺς χορούς, στὶς ἐπισκέψεις... Νὰ πηγαίνη κάθε ϐράδυ στὸ θέατρο...

—Ἄχ! πόσο θἄθελα, καλή μου Νεραΐδα! Πές μου, μὴν ξέρεις ἐσὺ κανένα τρόπο;

Χαμογέλασε ἡ σγουρόμαλλη Νεραΐδα, δείχνοντας στ' ἀνοιγμα ἀπ' τὰ χείλια της ποὖταν ἀπ' ἄλτκο κοράλλι, τὰ μαργαριτάρια ποὖχε γιὰ δόντια.

— Γι' αὐτὸ ἴσα ἴσα ἦρθα, Λάκη, τοῦ εἶπε. Νά, κοίτα αὐτὸ τὸ κουϐάρι. Τὸ ϐλέπεις; Φαίνεται σὰ μιὰ συνηθι-

σμένη κουβαρίστρα, ἔχει ὅμως μαγικὴ δύναμη. Ἡ κλωστή του παριστάνει τὴ ζωή σου. Ἅμα θέλεις νὰ γίνῃς πιὸ μεγάλος δὲν ἔχεις παρὰ νὰ ξετυλίξῃς λίγη κι' ἀμέσως θὰ μεγαλώσῃς.

Δὲν εἶχε πεῖ καλὰ-καλὰ τὰ τελευταῖα της λόγια καὶ στὴ στιγμὴ Νεράϊδα καὶ φεγγαραχτίδα ἔγιναν ἄφαντα.

Τἄλλο πρωΐ ξυπνώντας ὁ Δάκης βρῆκε τὴν κουβαρίστρα κοντὰ στὸ προσκέφαλό του ἀφημένη.

* * *

Δίστασε νὰ τὴ μεταχειριστῇ ἀμέσως,γι' αὐτὸ τὴν πῆρε καὶ τὴν ἔκρυψε στὸ συρτάρι του, κάτου ἀπ' τὰ ροῦχα του.

Τἀπόγεμα, κεῖ ποὖπαιζε στὴν κάμαρά του τἄλογο μὲ μιὰ καρέκλα, ἄξαφνα, τὴν ὥρα ποὺ ὁ Ψαρρῆς —ἔτσι εἶχε βαφτίσει τὸ πρωτότυπό του ἄλογο— ἔτρεχε ἕνα δαιμονισμένο γκαλόπ, τράκ καὶ τὸ ἕνα πόδι τῆς καρέκλας σπάει. Ἡ μπόννα ἀρχίζει κατὰ τὸ σύνηθες τὰ μαλώματα, τὸν βάζει στὴ γωνιὰ καί, γιὰ τιμωρία, δὲν θὰ τοῦ ἔδινε ἀπόψε φροῦτο.

Ἄ, μ' αὐτὸ εἶναι ἀνυπόφορο! Ἐπειδὴ ἔσπασε μιὰ καρέκλα, γι' αὐτὸ νὰ τὸν βάζουν τιμωρία. Ἕνα ἀτύχημα ἦταν, βρὲ ἀδερφέ! Ἀνυπόφορο! Ἀνυπόφορο! Κι' ὁ Δάκης τρέχει στὸ συρτάρι, βγάζει τὸ κουβάρι καὶ ξετυλίγει λίγη κλωστή.

Ὦ θαῦμα! Ὁ Δάκης, τὸ μικρὸ παιδάκι, γίνεται ἕνα μεγάλο παιδί, μὲ μακρυὰ πανταλόνια, ποὺ τὸ κράζουν μ' ὁλόκληρο τὄνομά του—εἶναι, βλέπεις, πιὰ μεγάλος!

Ὁ Παντελάκης!

* * *

Μέσα στὸ σπουδαστήριό του, σκυμένος στὸ γραφεῖο του, ποὺ ξεχειλίζει ἀπὸ λεξικά, γραμματικές, ἀρχαῖα κείμενα, ἄλγεβρες, γεωμετρίες, γεωγραφίες, ἱστορίες, μελετάει. Πάει στὴν τελευταία τοῦ Γυμνασίου. Τὸ κεφάλι του εἶναι βαρὺ ἀπ' τὰ μαθήματα, ποὺ τὄχουν γεμίσει. Στὸ κουρασμένο του μυαλὸ βρίσκουνται ἀνακατωμένα ρήματα, κύκλοι, σύν, πλήν, χρονολογίες, τρίγωνα, ὀνόματα, πόλεις, βουνά... Οὔφ, τὸ κρανίο του θὰ σπάσῃ δὲν ἀντέχει πιά!

Τρέχει στὸ συρτάρι, ἁρπάζει τὸ κουβάρι τῆς Νεράϊδας, ξετυλίγει κι' ὁ Παντελάκης γίνεται ἄντρας, ὁ κύριος Παντελῆς!

* * *

Ὁ κύριος Παντελῆς εἶναι παντρεμένος, ἔχει καὶ δυὸ παιδιά, ἕνα ἀγόρι κι' ἕνα κορίτσι τῆς παντρειᾶς. Οἱ δουλειές του δὲν πᾶνε καλά. Εἶναι γεμάτος ἔννοιες· πρέπει νὰ σπουδάσῃ τὸ γιό, νὰ παντρέψῃ τὴ θυγατέρα, νὰ ζήσῃ κι' αὐτὸς καὶ ἡ γυναῖκα του...

Οὔφ! Ζωὴ εἶναι αὐτή; Ἀνοίγει τὸ συρτάρι τοῦ γραφείου του, παίρνει τὸ μαγικὸ κουβάρι καὶ ξετυλίγει κι' ἄλλη κλωστή... Κι' ἄλλη...

* * *

Μεμιᾶς ἄλλαξε. Γέρασε, καμπούριασε, γέμισε πόνους. Τὸ κεφάλι του ἄσπρισε. Μακρυά, λευκὰ γένεια φύτρωσαν στ' ἀδύνατο καὶ ρυτιδισμένο του πρόσωπο. Μὲ κόπο μπορεῖ νὰ περπατήσῃ, ἀκουμπώντας στὸ ραβδί του.

Ὁ γέρο-Παντελῆς εἶναι βαρήκοος. Τὰ μάτια του θολώσαν... Μὰ δὲν ὑποφέρεται αὐτὴ ἡ ζωή!

Σέρνει τὰ πόδια του ὧς τὸ συρτάρι, παίρνει στὰ τρεμάμενα χέρια του τὸ κουβάρι, τραβάει τὴ λίγη κλωστή ποὖχε ἀπομείνει καὶ πεθαίνει...

* * *

Ἀπ' τὴ νύχτα, ποὺ εἶδε τὴ Νεράϊδα, δὲν εἶχαν περάσει, παρὰ δώδεκα μέρες.

(Μίμηση) ΚΩΝ. Χ. ΓΡΟΛΛΙΟΣ

Ο ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΡΟΒΙΝΣΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Οὔρρά! φώναξε ὁ Χάνδος πετώντας τὸ καπέλλο του στὸν ἀέρα.

Ἀλλὰ μὲ μεγάλη τοῦ ἔκπληξη εἶδε πῶς κανένας δὲν συμμερίζόταν τὸν ἐνθουσιασμό του. Πῶς; Αὐτὸς ἦταν κατενθουσιασμένος μὲ τὴν καινούργια αὐτὴ περιπέτεια. Μὰ ὑπῆρχε ὡραιότερο πρᾶγμα ἀπὸ ἕνα ταξίδι μὲ βάρκα στὸν Εἰρηνικὸ Ὠκεανό;..

— Πλοίαρχε, εἶπε ἡ Ἀνθή, δὲν θὰ φοβηθοῦμε ἂν θὰ εἶμαστε μαζί σας.

— Μὰ βέβαια θὰ εἶσθε μαζί μου, ἀποκρίθηκε ὁ πλοίαρχος. Θὰ σᾶς πάρω στὴ βάρκα μου, γιατί, σὰν φιλοξενούμενοι, ἔχετε αὐτὸ τὸ δικαίωμα. Ἔπειτα θὰ πηγαίνουμε ὅλοι μαζί. Κι' ἐγὼ θὰ εἶμαι πάντα ὁ πλοίαρχος τοῦ στολίσκου.

Ὁ καλὸς Μανκαρὺ προσπαθοῦσε νὰ φαίνεται εὔθυμος, ἡ καρδιά του ὅμως ἦταν γεμάτη ἀγωνία. Τὴν ἐβάρυνε προπάντων μιὰ ὑποψία, ποὺ δὲν ἄργησε νὰ τὴν ἀνακοινώσῃ σιγὰ στὸν κ. Κλοακὲν καὶ τὸν Παῦλο:

— Ἡ ἔκρηξη δὲν ἦταν τυχαία. Δὲν μοῦ μένει σχεδὸν ἀμφιβολία πῶς ἐδῶ κρύβεται ἔγκλημα. Κάποιος κακοῦργος, ἢ τρελλός, μὲ ἀφάνταστη ὑπομονή, λιμάρισε τὸν ἄξονα τοῦ ἕλικα ποὺ ἔσπασε. Μὰ ποιὸς νὰ τὸ κάμῃ αὐτό; Τί τὸν ἔσπρωξε νὰ ἐκθέσῃ σὲ κίνδυνο τὴ ζωή, ὄχι μόνο ἑξακοσίων ὀγδόντα ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ τὴ δική του; Αὐτὸ δὲν τὸ χωρεῖ ὁ νοῦς μου. Γιά, σκεφθῆτε το καὶ σεῖς... Σᾶς ἀφίνω τώρα, γιατὶ πρέπει νὰ ἐπιβλέψω.

Ἦταν δώδεκα καὶ σαρανταπέντε. Τὸ ἐπίπεδο τῆς θάλασσας εἶχε ὑψωθεῖ ἐπαισθητὰ στὰ πλευρὰ τοῦ πλοίου, ἄρα ἡ φρεγάτα βυθιζόταν. Ὁ πλοίαρχος τριγύρισε παντοῦ καὶ βεβαιώθηκε πῶς οἱ διαταγές του εἶχαν ἐκτελεσθεῖ κατὰ γράμμα. Ἐκεῖ-κάπου συναντήθηκε μὲ τὸν κ. Ρετὺ ποὺ τὸν ρώτησε ἂν οἱ μουσικοί του εἶχαν τὸ δικαίωμα νὰ πάρουν καὶ τὰ ὄργανά τους.

— Αὐτὰ εἶναι τὰ ὅπλα τους! πρόσθεσε.

—Καὶ τὴ γκρανκάσσα ἀκόμα; ρώτησε ὁ Μανκαρύ, συγκρατώντας ἕνα χαμόγελο.

— Βεβαιότατα! εἶπε ὁ κ. Ρετὺ σοβαρά.

—Ἔστω!

Στὸ κατάστρωμα, περίμενε τὸν πλοίαρχο ἄλλη αἴτηση. Ὁ ταγματάρχης Ὀμόλλοῦ ἤθελε νὰ πάρῃ καὶ μερικὲς μποτίλλιες οὐΐσκι καὶ σαμπάνια... γιὰ γιατρικά.

—Ἀδύνατο! φώναξε ὁ Μανκαρύ. Ἂν θέλετε, μπορεῖτε νὰ πάρετε δυὸ φιάλες οὐΐσκι, ἀλλὰ στὴ βάρκα τοῦ ὑποπλοιάρχου, ὄχι στὴ δική μας.

Κι' ὁ ταγματάρχης δέχθηκε, ἀφοῦ πῆρε καὶ τὴν ἄδεια τῆς γυναίκας του.

Στὴ μία, ὅλες οἱ βάρκες ἦταν στὴ θάλασσα, ἐφοδιασμένες κατὰ τὴ διαταγὴ καὶ παραταγμένες ὁλόγυρα στὴν ἀκίνητη φρεγάδα. Ἦταν δεκαέφτά. Ἡ ἐπιβίβαση μὲ μεγάλη τάξη, ἔγινε ἀπὸ ὀκτὼ σκάλες. Ἡ κυρία Ὀμόλλοῦ, ἡ Ἀνθή, ὁ κ. Κλοακέν, ὁ συνταγματάρχης Οὐγγύν, ὁ Παῦλος κι' ὁ Χάνδος πῆραν θέση στὴ βάρκα τοῦ πλοιάρχου μὲ τὸν Κάζη καὶ τριάντα ναῦτες, ποὺ ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ἦταν ὁ Κωδὶκ κι' ὁ Κομπεροῦσος. Ὁ ταγματάρχης μὲ τὶς μποτίλλιες του μπῆκε στὴ βάρκα τοῦ ὑποπλοιάρχου. Στὴ μεγαλύτερη τοποθετήθηκαν οἱ ἄρρωστοι κι' οἱ πληγωμένοι μὲ τοὺς γιατροὺς καὶ τοὺς νοσοκόμους. Σὲ ἄλλη ὁ ἀρχιμουσικὸς

Ρετὺ μὲ τοὺς μουσικοὺς κι' ἕξη ναῦτες.

Ἂν ἔβλεπε κανεὶς τὴν τόσο ἡσυχη αὐτὴ ἐπιβίβαση, κάτω ἀπὸ ἕναν αἴθριο οὐρανὸ καὶ σὲ μιὰ θάλασσα ποὺ λαμποκοποῦσε, θἄταν ἀδύνατο νὰ φαντασθῇ πῶς ἔγινε ἐξαιτίας δυστυχήματος, ναυάγιο. Κι' ὅμως ἡ «Ἥρα» βυθιζόταν.

Οἱ βάρκες μπῆκαν σὲ γραμμή. Οἱ κωπηλάτες κρατοῦσαν τὰ κουπιὰ ὑψωμένα, περιμένοντας τὸ σύνθημα νὰ ξεκινήσουν, ποὺ ὁ πλοίαρχος ὅμως σὰ νὰ δίσταζε ἀκόμα νὰ τὸ δώσῃ.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, πρόβαλε ἀπὸ τὸ πλοῖο ἕνα πρόσωπο ποὺ κανένας δὲν τό περίμενε, κανένας δὲν τὸ εἶχε συλλογισθεῖ. Ἦταν ὁ Τὸ-Χό, ὁ σκλάβος τοῦ Παύλου, μελανότερος, ἀσχημότερος καὶ ἐλεεινότερος παρὰ ποτέ.

Ἔσκυψε πάνω ἀπὸ τὶς βάρκες, τὶς κοίταξε, μιὰ στιγμὴ σὰν ἠλίθιος, κι' ἄξαφνα ἔπεσε στὴ θάλασσα καὶ χάθηκε.

Ἀλλὰ σὲ λίγα λεπτὰ ξαναφάνηκε κολυμπώντας κοντὰ στὴν πρῴρα τῆς βάρκας τοῦ πλοιάρχου, καὶ πρὶν καταλάβουν οἱ ναῦτες τὸ σκοπό του, ἁρπάχθηκε μὲ τὰ δύο χέρια ἀπὸ τὴν κουπαστή, σήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ στάθηκε κεῖ ἀκίνητος μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὸν πλοίαρχο.

Αὐτὸς βρέθηκε σ' ἀμηχανία. Ὁ Τὸ-Χὸ δὲν ταίριαζε βέβαια νὰ πάρῃ θέση στὴ βάρκα τοῦ κυρίου. Ἀλλὰ θἄταν σκληρὸ νὰ τὸν διώξῃ ὁ πλοίαρχος καὶ δύσκολο νὰ τὸν τοποθετήσῃ σ' ἄλλη βάρκα. Ἦταν ὅλες γεμᾶτες. Ἔπειτα ἡ θέσις τοῦ ταγματάρχη εἶχε μείνει κενή. Νὰ κι' ἄλλος λόγος ποὺ μποροῦσαν νὰ δεχθοῦν αὐτὸν τὸν ἀδιάρθωτο παρείσακτο.

Ὁ Μανκαρὺ τὸ ἀποφάσισε θέλοντας καὶ μή, καὶ μὲ νεῦμα ἔδωσε στὸν Τὸ Χὸ τὴν ἄδεια νὰ μπῇ μέσα.

Ἐκεῖνος τότε πήδησε ἀλαφρα καὶ συμμαζεύθηκε στὴν πρῴρα μὲ τὴ ράχη γυρισμένη στοὺς ἄλλους. Μαῦρος καὶ ἄγριος καθὼς ἦταν, ἔμοιαζε μὲ τὰ ξυλόγλυπτα ἐκεῖνα τέρατα ποὺ ἔχουν στὶς πρῴρες τους τὰ κινέζικα πλοῖα.

Καὶ τὸ σύνθημα, ποὺ περίμεναν ὅλοι, δόθηκε.

— Ἐμπρός! φώναξε δυνατα ὁ πλοίαρχος.

Ἀμέσως τὰ κουπιὰ ἔπεσαν κι' οἱ βάρκες ἄρχισαν νὰ μακραίνουν ἀπὸ τὴ φρεγάδα. Μόνο τὴν στιγμὴ ἐκείνη οἱ ναυάγοι κατάλαβαν τὴ θέση τους κι' οἱ καρδιές τους γέμισαν θλίψη. Ποῦ πήγαιναν; Πρὸς τὸ ἄγνωστο!

Ἀλλὰ σὲ λίγο, ἀπὸ τὴ βάρκα τοῦ κ. Ρετύ, ἀντήχησε ὁ ἐθνικὸς ὕμνος. Ἡ μουσικὴ αὐτή, σὰν ἕνας χαιρετισμὸς τῆς πατρίδας, ἔδεινε θάρρος σὲ ὅλους. Κι' ἔτσι ὁ κ. Ρετὺ ἔδειξε πῶς τὰ ὄργανα — κι' αὐτὴ ἀκόμα ἡ γκρανκάσσα — δὲν ἦταν καθόλου περιττά.

Μόλις τελείωσε ὁ ἐθνικὸς ὕμνος, ἡ ἡ παρατημένη φρεγάδα σείσθηκε. Τὰ καταστρώματά της ἔσπασαν ἀπὸ τὴν πίεση τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρα, ποὺ τὸν εἶχαν στενοχωρήσει τὰ νερά, ἀνατινάχτηκαν μὲ φοβερὸ κρότο, σὰν νἄπεσαν πολλὲς μαζὶ κανονιές. Μιὰ στιγμὴ ἡ φρεγάδα ταλαντεύθηκε κι' ἀμέσως ἔπειτα βούλιαξε. Σὲ λίγο στὴν ἐπιφάνεια τοῦ Ὠκεανοῦ δὲν φαινόταν παρὰ ἡ ἄκρη τοῦ μεγάλου καταρτιοῦ μὲ τὴν τρίχρωμη γαλλικὴ σημαία.

Ἀλλὰ κι' ἡ σημαία δὲν ἄργησε νὰ ἐξαφανιστῇ. Ἡ θάλασσα κλείσθηκε γιὰ πάντα πάνω στὴν «Ἥρα» ποὺ ἐξακολούθησε νὰ κατεβαίνῃ στὰ βάθη τῆς ἀβύσσου...

— Ζήτω ἡ Δημοκρατία! ἀναφώνησαν οἱ ναῦτες κι' οἱ στρατιῶτες.

Ἡ ὥρα ἦταν δύο καὶ μισή.

ΙΒ'.

Ὁ Τὸ-Χὸ καὶ ὁ Κάζης

Ἅμα πέρασε ἡ πρώτη ἔκπληξη, ὁ Μανκαρὺ ἔκαμε σημεῖο στὶς βάρκες νὰ πλησιάσουν, γιὰ νὰ μπορέσουν νἀκούσουν ὅλοι τὴ φωνή του.

—Ἡ πλησιέστερη ξηρὰ εἶναι ἡ νῆσος Πάσχα, τοὺς εἶπε· μόλις ἀπέχει διακόσιες λεύγες. Εἶναι τὸ μόνο μέρος ποὺ ἐλπίζομε νὰ φθάσουμε, ἂν στὸ μεταξὺ δὲν ἀπαντήσουμε κανένα ἄλλο πλοῖο νὰ μᾶς πάρῃ. Τἄλλα νησιὰ τοῦ Εἰρηνικοῦ κι' ἡ ἀμερικανικὴ ἀκτὴ βρίσκουνται πολὺ μακρύτερα. Ἂν ἔχουμε εὐνοϊκὸ τὸν ἄνεμο, μποροῦμε νὰ φτάσουμε στὸ Πάσχα σὲ πέντε-ἕξη ἡμέρες. Ἀλλ' ἂν ἐξακολουθήσῃ αὐτὴ ἡ νηνεμία τὸ ταξίδι μας βέβαια θὰ διαρκέσῃ πολὺ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

—Ἄ! τί γλυκὰ ποὺ χτυπᾶ τὸ ρολόϊ ὅταν τ' ἀκουμπᾶς στ' αὐτί σου!..

Ἀνεκοινώθη ἀπὸ τὴν Μεγάλην Ἑλλάδα

περισσότερο. Σᾶς συσταίνω λοιπὸν μεγάλη ἀκρίβεια καὶ αὐστηρότητα στὴ διαναμὴ τῶν τροφίμων. Ὅσο γιὰ τὸ δρόμο, τὸν ξέρουν καλὰ οἱ ἀξιωματικοὶ ποὺ κυβερνοῦν τὶς βάρκες. Νομίζω ὅμως πὼς εἶναι φρονιμώτερον νὰ πηγαίνουμε ὅλοι μαζί, ἢ νὰ πῶ καλύτερα, νὰ μὴν ἀπομακρυνόμαστε πολὺ ὁ ἕνας ἀπ' τὸν ἄλλον, γιὰ νὰ μποροῦμε νὰ συνεννοούμαστε καὶ νὰ ἀποφεύγουμε τὸν κίνδυνο νὰ σκορπισθοῦμε. Διατάσσω λοιπὸν γενικὴ συνάθροιση τῶν λέμβων καθεμέρα στὶς δώδεκα καὶ μισή. Τὴ νύχτα θὰ ἔχουμε τὰ φανάρια μας ἀναμμένα γιὰ νὰ βλεπόμαστε. Μὲ τὰ τρία αὐτὰ μέτρα, ἐλπίζω νὰ φθάσουμε αἰσίως.

— Ζήτω ὁ πλοίαρχος! φώναξαν ὅλοι.

('Ακολουθεῖ) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΑ ΛΑΧΕΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΠΡΟΧΤΕΣ ἔγεινε ἡ κλήρωση τοῦ λαχείου τῶν Σπιτιῶν. Θέ μου, μὲ τί ἀνυπομονησία περίμενε κόσμος καὶ κοσμάκης νὰ βγῇ τὸ παράρτημα μὲ τοὺς ἀριθμούς! Γιατί κι' ὁ πιὸ φτωχὸς εἶχε οἰκονομήσει τὸ πενηντάρι του, γιὰ νἀγοράσῃ ἕνα λαχνό, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ τοῦ πέσῃ ἔστω καὶ τὸ μικρότερο σπίτι. Δεκαεφτὰ ἦταν τὰ σπίτια ποὺ εἶχαν βάλει στὸ λαχεῖο· μεγάλα, μικρά, μικρότερα. Ἀλλὰ ὅταν δίνῃ κανεὶς πενήντα μόνο δραχμές, καὶ καλύδι νὰ τοῦ πέσῃ, εἶναι πολὺ εὐχαριστημένος. Φκνταθῆτε τώρα ἂν τὸ φέρῃ ὁ διάβολος — ἢ τύχη ἤθελα νὰ πῶ — νὰ βγῇ πρῶτος ὁ ἀριθμός του καὶ νὰ κερδίσῃ ἕνα δίπατο σπίτι ἀξίας μισοῦ ἑκατομμυρίου! Ἔτσι τὰ γραμμάτια αὐτοῦ τοῦ λαχείου γίνουνται ἀνάρπαστα. Καὶ περισσότερο βέβαια ἀπὸ τοὺς φτωχοὺς ποὺ δὲν ἔχουν οἱ ἄμοιροι δικό τους οὔτε καλύδι. Γι' αὐτὸ φτωχοὶ εἶναι πάντα σχεδὸν κι' ἐκεῖνοι ποὺ κερδίζουν αὐτὰ τὰ σπίτια. Καὶ κάποτε πάμφτωχοι. Οἱ πλούσιοι βέβαια δὲν ἀγοράζουν τέτοια λαχεῖα. Ξέρω ὅμως ἕναν πάμφτωχο οἰκογενειάρχη, ποὺ κάθεται σ' ἕνα σπιτάκι μὲ νοίκι κι' ἔχει πέντε κορίτσια, τὰ τρία τῆς παντρειᾶς, καὶ ποὺ Θεὸς τὸ ξέρει μὲ τί στερήσεις, μὲ τί θυσίες, οἰκονόμησε τρακόσιες δραχμὲς κι' ἀγόρασε ἕξη γραμμάτια, ἀπὸ ἕνα γιὰ κάθε του κορίτσι κι' ἕν' ἀκόμα γιὰ τὴ γυναίκα του! Κανένα δὲν κέρδισε. Τόσα λεφτὰ πῆγαν χαμένα. Καὶ τὴν ἄλλη μέρα, ἄκουσα τὸ φτωχὸ ἄνθρωπο νὰ παρηγοριέται μόνος του.

—Ἔ, δὲν πειράζει, ἔλεγε, καὶ τοῦ χρόνου νἄμαστε καλά. Ἀγόρασα τρακόσιων δραχμῶν ἐλπίδα ποὺ τὴν εἶχα, σὰ μιὰ παρηγοριὰ στὴ φτώχεια μου, δυὸ σχεδὸν μῆνες. Δὲν πειράζει, τὰ σπίτια τὰ κέρδισαν φτωχοὶ σὰν καὶ μένα. Ἂς τὰ χαροῦν οἱ ἄνθρωποι, δὲν ζηλεύω...

Τὰ συγκινητικὰ αὐτὰ λόγια, ποὺ μόλις ἀποσκέπαζαν τὸν πόνο τοῦ φτωχοῦ γιὰ τὸ χάσιμο τῶν τριακόσιων δραχμῶν—ψωμὶ δέκα ἡμερῶν τουλάχιστο—μ' ἔκαμαν νὰ συλλογισθῶ ἂν εἶναι ἠθικὸ πρᾶγμα αὐτὰ τὰ λαχεῖα ποὺ τὰ κάνει τὸ Κράτος ἢ δίνει τὴν ἄδεια—σπάνια, εἶν' ἀλήθεια—νὰ τὰ κάνουν κι' Ἑταιρεῖες: ἢ Ἀρχαιολογικὴ μιὰ φορά, ἢ Ἑταιρεία τῶν Συντακτῶν τώρα, καὶ καθεξῆς. Ἄλλωστε σ' ὅλο τὸν κόσμο, τὰ κρατικὰ ἢ τὰ προνομιακὰ λαχεῖα εἶναι κάτι συνηθισμένο. Ἀλλὰ τί νὰ σᾶς πῶ! Ἐγὼ δὲν τὰ βρίσκω καθόλου ἠθικά. Μαζεύουνται κάθε φορὰ ἑκατομμύρια πρὸς ὄφελος τοῦ Κράτους ἢ μιᾶς Ἑταιρείας. Καὶ τὰ ἑκατομμύρια αὐτὰ τὰ δίνει μόνο σχεδὸν ἡ φτωχολογιά. Τί σημαίνει ἂν παίρνουν ἀπὸ ἕνα ἑκατομμύριο ἢ ἀπὸ μισό, δυὸ-τρεῖς τυχεροί; Οἱ ἄλλοι χάνουν τὸ πενηντάρι τους, τὸ ἑκατοστάρικό τους, τὶς τρακόσιες δραχμές τους. Κι' εἶναι ἄπειροι, ἀμέτρητοι αὐτοὶ οἱ δυστυχισμένοι ποὺ ξεγελιοῦνται καὶ δίνουν ἀπὸ τὸ δστέργημά τους γιὰ νὰ πλουτήσουν λίγοι ἄλλοι κι' αὐτοὶ νὰ μείνουν φτωχότεροι κι' ἀπὸ πρίν. Εἶναι σωστὸ αὐτό;

Θὰ πῆτε: τὰ λαχεῖα εἶναι φτηνά. Εὐχαρίστως θυσιάζει κανένας ἕνα μικρὸ τιποτένιο ποσό, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ κερδίσῃ ἕνα ἢ μισὸ ἑκατομμύριο. Ναί, ἀλλὰ γι' αὐτὸ ἴσα-ἴσα τὰ βρίσκω ἀνήθικα, ἀθέμιτα, Μ' αὐτὴ τὴ φτήνεια καὶ μ' αὐτὴ τὴν ἐλπίδα κάνουν τὸν καθένα νὰ θυσιάσῃ τὸ πενηντάρι του. Κι' ὅταν σ' ἕνα σπίτι εἶναι κορίτσια, τὸ πενηντάρι γίνεται *τρακοσάρι*... Ἂν ἦταν τρόπος νὰ μὴν ἀγοράζουν γραμμάτια λαχείου παρὰ μόνο πλούσιοι, παραλῆδες, ἀπὸ τὸ περίσσευμά τους, γιὰ νὰ ὑποστηρίξουν ἕνα καλὸ ἔργο, μάλιστα! Ἀλλὰ τώρα ποὺ δὲν ἀγοράζουν παρὰ μόνο σχεδὸν φτωχοί, τὸ θεωρῶ μιὰ μεγάλη ἀδικία στὴ φτωχολογιά.

Συλλογισθῆτε το καὶ σεῖς λιγάκι. Αὔριο μπορεῖ νὰ πολιτευθῆτε, νὰ γίνετε βουλευτές, ὑπουργοί, προθυπουργοί. Πόσοι ἀπὸ τοὺς σημερινοὺς δὲν εἶναι παλιὰ Διαπλασόπουλα;.. Λοιπόν, ἂν τύχῃ ποτὲ νὰ περνᾶ ἀπὸ τὸ χέρι σας, θυμηθῆτε αὐτὰ καὶ μὴν ἐπιτρέψετε κρατικὸ ἢ ἄλλο λαχεῖο, Ἂν κι' ἐλπίζω πὼς ὦς νὰ μεγαλώσετε σεῖς, ὅλ' αὐτὰ θἄχουν καταργηθῆ, ἀκόμα καὶ τὰ λαχεῖα τῶν Τραπεζῶν (λαχειοφόρες μετοχές). Γιατί ἀρχίζει νέα ἐποχή, κι' οἱ λεγόμενοι «οἰκονομικοὶ συνδυασμοὶ» (ἕνας οἰκονομικὸς συνδυασμὸς εἶναι καὶ τὸ λαχεῖο) ποὺ παγιδεύουν τοὺς πολλοὺς εἰς ὄφελος ὀλίγων, θ' ἀνήκουν στὰ περασμένα.

Σᾶς ἀσπάζομαι **ΦΑΙΔΩΝ**

Γ. Γ. — Ἡ προηγούμενη Ἐπιστολή μου γιὰ τὰ Γραμματόσημα, ἐπειδὴ δὲν χωροῦσε ὅλη στὴ σελίδα καὶ δὲν μποροῦσε νὰ γυρίσῃ στὴν ἄλλη, ἔμεινε χωρὶς τέλος. Τὴ συμπληρώνω ἐδῶ:

«Ἡ ἀκρίβεια αὐτὴ — σᾶς ἔγραφα ἀκόμα — θὰ χρησιμεύσῃ ἀργότερα στὸ μικρὸ συλλέκτη γι' ἄλλες του πιὸ σοβαρὲς ἀσχολίες καὶ γι' ἄλλες ἴσως συλλογὲς —ἀρχαιολογικές, νομισματολογικές. ἐντομολογικές. φυτολογικὲς καὶ καθεξῆς. Ἔ, βέβαια. εἶναι καὶ παιδιά. ποὺ ἂν καὶ μαζεύουν γραμματόσημα, δὲν ὠφελοῦνται σχεδὸν καθόλου, γιατὶ δὲν δίνουν τὴν ἀπαιτούμενη προσοχὴ σὲ τίποτα κι' ὅλα τὰ κάνουν μηχανικὰ κι' ἐπιπόλαια. Καὶ θυμοῦμαι τώρα ἕνα Παιδικὸ Πνεῦμα ποὺ διάβασα κάπου τελευταῖα. Ἡ μητέρα ἔλεγε σὲ μιὰ φίλη της πὼς ὁ γιός της ἔμαθε καλὴ Γεωγραφία ἀφότου ἄρχισε νὰ μαζεύῃ γραμματόσημα. Καὶ γιὰ νὰ τῆς τὸ δείξῃ, τὸν ρώτησε:

— Μπέμπη, ποῦ βρίσκεται ἡ Βολιβία;

Κι' ὁ Μπέμπης:

— Στὸ Βῆτα, μαμμά. Ἀνάμεσα Βενεζουέλας καὶ Βουλγαρίας!

Τὰ Κράτη στὸ λεύκωμά του ἦταν κατὰ *σειρὰ ἀλφαβητική!*»

Φ.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΚΥΡ-ΓΙΑΝΝΗ

Ἡ ἱστορία τοῦ κὺρ-Γιάννη
ἐντύπωση ἴσως θὰ σᾶς κάνει:
—Γεννήθη ὁ δόλιος μιὰ Δευτέρα
στὸ χωριουδάκι του κεῖ-πέρα,
Καὶ τὸν ἐβάφτισε μιὰ Τρίτη
ἕνας παπᾶς ἀπὸ τὴν Κρήτη.
Τετάρτη ἔκαμε τὸ γάμο
μὲ τὴν καλή του τὴ Μαλάμω.
Μιὰ Πέφτη, νά, πέφτει στὸ στρῶμα
μὲ πόνους σ' ὅλο του τὸ σῶμα.
Παρασκευὴ ἄσχημα πάει
κι' ἕνα Σαββάτο ξεψυχάει.
Τὴν Κυριακὴ τόνε σηκώνουν
καὶ μὲς στὸ μνῆμα τόνε χώνουν.
—Αὐτὴ ἦταν ἡ ζωὴ τοῦ Γιάννη,
ποὺ ἐνκύπωση ἴσως θὰ κάνει.

('Απ' τὸ 'Αγγλικὸ) Μ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΟ ΚΥΛΙΣΜΑ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

... Loin de sa source
Ce ruisseau fuit pour toujours
Et cette onde, dans sa course
Est l'image de nos jours...
Mme Jastu

Κάποιο ρολόγι παλιωμένο
Ψηλα στὸν τοῖχο κρεμασμένο
Σιγά, ἀργά, ἠχεῖ τὶς ὧρες...
Κι' ἀργοταράζουν μία-μία,
Τῆς κάμαρας τὴν ἡσυχία,
Σὰν καὶ νὰ κλαῖνε μαυροφόρες...

Ἔτσι τὰ χρόνια μας, ὠϊμένα,
Σιγοδιαβαίνουν ἕνα-ἕνα
Μὲ τὸ ρυθμὸ τοῦ ρολογιοῦ
Ἀθόρυβα φεύγουν καὶ πᾶνε
Σὰν τὰ πουλιὰ ὅπου πετᾶνε,
Σὰν τὸ νερὸ τοῦ ποταμιοῦ.

Στάμ-Κάλ

ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΣΤΟ ΦΑΡΟ

Α'.

Στὴν ἄκρη τοῦ νησιοῦ, πάνω σ' ἕνα ψηλὸ κι' ἀπότομο βράχο ὑψωνόταν ἕνας παλιὸς φάρος. Δυὸ μικρὰ παραθυράκια τρυποῦσαν τὸν τοῖχο του καὶ στὴν κορφή του, τὴν τριγυρισμένη μὲ σκουριασμένα ἀπ' τὴν ὑγρασία κάγκελα, βρισκόταν ἕνας φανός. Τὶς περισσότερες χειμωνιάτικες μέρες ἦταν τυλιγμένος στὴν καταχνιά, σὰ σ' ἕνα πουπουλένιο κι' ἀνάλαφρο σεντόνι. Χρόνια τώρα ἔβλεπε τὰ *μανιασμένα*, γαλαζοπράσινα κύματα νὰ σκάνε στὰ πόδια του καὶ νὰ τὸν ἀφρολούζουν! Χρόνια τώρα ἄκουγε τὸν ἄγριο βοριὰ νὰ σφυρίζῃ τσακίζοντας τὰ φτερά του στὴν ἀκλόνητη γαλήνη του.

Μόνη του συντροφιὰ οἱ γλάροι ποὺ κρώζανε καὶ τ' ἄλλα ἀγριόπουλα ποὺ στήναν τὶς φωλιές τους στὴν ψηλή του κορφή! Μόνη του μουσικὴ ἡ βουὴ τῆς ἀφρισμένης θάλασσας κι' ὁ κρότος τοῦ κεραυνοῦ! Μὲς στῆς νυχτιᾶς τὴ μαύρη κόλαση, στὴ φοβερὴ κάλη τῶν στοιχείων τῆς φύσης, ἤρεμος πάντα καὶ γαλήνιος, ἄψυχος βασιλιὰς ἔστελνε στὸν ναύτη τὸ *χρυσὸ φῶς* τῆς ἐλπίδας. Οἱ ἀστραπὲς ἔριχναν τὴ λάμψη τους στὸν πόρφο του καὶ στεφάνωναν συμβολικὰ τὸν ἄψυχο ἥρωα. Πόσες εὐχὲς ἔφερν' ὁ βοριᾶς σφυρίζοντας στὶς ὀγρές του πέτρες ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ναύτη!.. Καὶ πόσες φορὲς εἶχε φιλοξενήσει, μαζὶ μὲ τὸ γέρο-φαροφύλακα, ἀνθρώπους βουτημένους στὴν ἀλμύρα καὶ στὸ νερό!.. Κι' ὅταν ξημέρωνε, ὅταν ἡ θάλασσα κουρασμένη ἡσύχαζε κι' οἱ πρῶτες ἀκτῖνες τῆς αὐγῆς ροδίζαν τοὺς ρυτιδωμένους βράχους, αὐτὸς βρισκόταν ἀκόμα ἐκεῖ, ὁ εὐσεργετικὸς θριαμβευτὴς τῆς νυχτερινῆς μάχης!..

Ἐκεῖ κατοικοῦσε μονάχος του ὁ γέρο-φαροφύλακας ὁ κὺρ-Νικόλας. Ἦταν ἕνας παράξενος ἄνθρωπος. Φοροῦσε πάντα, ἀκόμη καὶ μὲς στὸ φτωχικό του, στὸ φάρο, ἕνα ξαχνισμένο χακὶ πηλίκιο. Τὰ *φρύδια* του ἦταν πυκνὰ καὶ προχοροῦσαν ὡς τὴ βάση τῆς μύτης, τὸ μέτωπό του ἦταν πάντα ζαρωμένο καὶ τὰ ψαρὰ μουστάκια του σχημάτιζαν ἀγκίστρια. Εἶχε πλατὺ στῆθος καὶ τετράγωνες πλάτες, μὰ τὸ σῶμα του ἦταν κοντό, τὰ χέρια του ροζιασμένα. Περπατοῦσε μὲ τὸ χαρακτηριστικὸ ἐκεῖνον τρόπο, ποὺ δίνει ἡ θάλασσα στοὺς ναυτικοὺς κι' ἡ χονδρή του χλαίνη, ποὺ φοροῦσε πάντα τὸ χειμῶνα, ἔδινε κάτι τι παράξενο καὶ γιομάτο μυστήριο στὴν ὕπαρξή του.

Κι' ἀλήθεια ὁ κὺρ-Νικόλας ἔκρυβε στὴ καρδιά του ἕνα μεγάλο δράμα. Παλιὸς ναυτικὸς μάθαινε μιὰ καραυγή ἐδῶ καὶ δέκα χρόνια τώρα, πὼς ὁ γιός του, γυρίζοντας μὲ τὸ φορτωμένο καράβι του ἀπ' τὴν *Ἀμερική*, *βυθίσηκε* στὴν ὑγρὴ ἄβυσσο ἀφήνοντας τὴν ἐτοιμόγεννη γυναῖκα του στὰ ξένα!.. Κι' ἀπὸ τότε τραβηγμένος ἀπ' τὸν κόσμο ζοῦσε μονάχος του στὸν παλιὸ φάρο, ποὺ, μὲ τόσον κόπο, κατόρθωσε νὰ διορισθῇ φύλακάς του. Μ' ἀλήθεια ποτὲ δὲν εἶχε παρατήσει τὸ καθῆκον του. Κι' ἂν καμμιὰ φορὰ ναύτης, βουτημένος στὴν ἀλμύρα, κτυποῦσε τὴ χαμηλή του πόρτα πάντα ἔβρισκε ζέστη καὶ περίθαλψη. Μὰ ἡ φρικτὴ ἐκείνη εἴδηση φώλιασε βαθειὰ στὴν ψυχή του καὶ σκορόφαγε τὸ γεροντικό του μυαλό. Ἔτσι ἀποκτήσε τὴν ψυχικὴ ἀνάγκη ν' ἀποφεύγῃ τὸν κόσμο καὶ νὰ ζῇ πάντα σ' ἕνα φανταστικὸ κόσμο, μαζὶ μὲ τὸ χαμένο του γιό.

. . . . . .

Νύχτα Μεγάλου Σαββάτου. Ἡ θάλασσα γαλήνια γλύφει σιγοτραγουδώντας τὰ πόδια τῶν βράχων. Τ' ἀστέρια τρεμοσβήνουν στὸν *ξάστερο οὐρανὸ* κι' ἀχνοφωτίζουν, μὲ τὶς χρυσόργυρες ἀκτῖνες τους τὸν παλιὸ φάρο. Ὁ κὺρ-Νικόλας, τυλιγμένος, στὴ ναυτική του χλαίνη, ἑτοιμάζεται νὰ τραβήξῃ γιὰ τὴ μικρή, ἀσβεστόχριστη, ἐκκλησοῦλα τοῦ χωριοῦ. Πηγαίνει ν' ἀκούσῃ κι' αὐτὸς τῆς Ἀνάστασης τὸ χαρούμενο ψαλμό. Κλείνει τὴ χαμηλὴ πόρτα του καὶ μὲ τὸ χονδρό του ραβδὶ δρασκελίζοντας τοὺς βράχους παίρνει τὸ στενὸ μονοπάτι.

Γύρω θυμάρια καὶ χαμόκλαδα ἀσημώνει ἡ ἀστροφεγγιά. Μυρωμένο ἀεράκι δροσίζει τὸ πρόσωπό του. Ἀκούγεται τῆς σαύρας τὸ πέρασμα, τοῦ γρύλλου τὸ τραγοῦδι, τῆς νυχτερίδας τὸ πέταμα. Ὅλα τυλιγμένα στὸ θαμπόφωτο τῆς θείας νύχτας κι' ὅλα, νομίζεις, πὼς κρατοῦν τὴν ἀναπνοή τους ὡς ποὺ ν' ἀκούσουν τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη».

Οἱ λαρυγγισμοὶ τ' ἀηδονιοῦ ἀντηχοῦν *βαθειὰ στὴν* ψυχὴ τοῦ κὺρ-Νικόλα καὶ τὸν κάνουν νὰ βυθίζεται ἀκόμα πιὸ πολὺ σ' ἔκσταση καὶ θαυμασμό. Πόσο θἄθελε νἄταν κι' ἡ ψυχή του τόσο γαλήνια ὅσο κι' ἡ θεία αὐτὴ νυχτιά!.. Καὶ τότε μιὰ σκέψη περνᾶ, σὰ συννεφάκι ἀνάλαφρο, ἀπ' τὸ μυαλό του: «... Ἂν μὲ τὴν Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου... ἀνασταίνονταν κι' οἱ νεκροί!..» Παρακαλεῖ μὲ μιὰ κρυφὴ ἐλπίδα γιὰ πράγμα, ποὺ ὁ ἴδιος αἰσθάνεται ἀδύνατο! Μὰ ἡ πονεμένη ψυχὴ εἶναι πάντα στὴ σύνθεσή της τόσο διαφορετικὴ ἀπ' τὶς ἄλλες!... Λειτουργεῖ παντοῦ καὶ πάντοτε τόσο ἀλλοιώτικα!

Κι' ὁ κὺρ-Νικόλας ἐξακολούθησε, μὲ γρήγορο βῆμα τὸ δρόμο του.

Δευκάτας

(Τὸ Β' ἀπὸ ἐρχόμενο)

ΚΙ' ΟΜΩΣ...

Κι' εἶν' ἡ καρδιά μου
σὰ νεκρὸς θαμμένη

Κι' ὅμως γύρω τίποτε δὲν ἄλλαξε· τὸ ἴδιο σὰν καὶ πρῶτα κυλᾶ ἡ ζωὴ μὲ τ' ἁρμονικὸ ξετύλιγμά της.

Κι' ἡ ἄνοιξη ἦρθε πάλι... μὲ τὸ μαγικὸ ραβδί της σὰν νἄγγιξε παντοῦ κι' ἔγιναν ὅλα ὄμορφα, ὅλα φωτεινὰ καὶ πρόσχαρα. Μήπως θαροῦσες πὼς πάντα θἄταν χειμώνας, ἐπειδὴ μέσ' στὴ δικιά σου τὴν ψυχὴ ἕνας χειμώνας ἀλύπητα βογγᾶ;

Νὰ την ἡ ἄνοιξη ποὖρθε· πρασίνισε πάλι κάθε ξερὸ κλωνάρι, κι' ἄνθισε τὸ ταπεινότερο δεντρί, ἄνοιξε κάθε κλειστὸ μπουμπούκι νὰ χαρῇ τὸ φῶς τοῦ ἥλιου καὶ τῆς χρυσαυγῆς... Κι' ὅμως ἐσένα τὸ βαρὺ πέπλο τῆς θλίψης δὲν σ' ἀφήνει τίποτε νὰ δῇς παρὰ παντοῦ τὰ φλογισμένα γράμματα—πονῶ — καὶ τὸ μπουμπούκι τῆς καρδιᾶς σου μένει κλειστὸ γιὰ πάντα· παράθηκε πρὶν προφθάσῃ ν' ἀνθήσῃ, τὄκαψε ὁ παγερὸς βοριὰς τῆς ἀδυσώπητης συμφορᾶς.

Κι' ὁ *μικρὸς βοσκὸς* πῆρε τὴ γλυκόχηρη φλογέρα καὶ πάνω σ' ἀνθισμένα του βουνὰ παίζει τὸ τραγούδι τῆς ἄνοιξης, τῆς νιότης... ἀλίμονο! σὰν μυρολόϊ. τὸ γρικᾶς κι' αὐτὸ ποὺ θρηνεῖ τὰ χαμένα ὀνείρατα, τοὺς πόθους τοὺς σβυσμένους.

Ἤρθαν καὶ τὰ χελιδόνια· ἄλλα ξαναβρῆκαν τὶς παλιές φωλιές, κι' ἄλλα καινούργιες χτίζουν· μονάχα σύ, μίσεψες μακριὰ ἀπὸ τὴν πατρικὴ φωλιά, ἀλοί! τὴ ρημαγμένη πιὰ φωλιὰ ποὺ ποτὲ δὲ θὰ μπορέσῃς νὰ νοιώσῃς τὴ γλυκειά της ζεστασιὰ νὰ σὲ θερμαίνῃ, νὰ σ' ἀπαλύνῃ.

Γιὰ δὲς τὸν οὐρανό, *πόσο φωτεινός*, πῶς τὸ γαλάξιο χρῶμα του φωτίζει ὡς τὴν πιὸ μικρὴ πτυχὴ τῆς ψυχῆς, τὴν κάμνει κι' αὐτὴ νὰ λάμπῃ... κι' ὅμως μέσα σου σκοτάδι καὶ νύχτα παγερή.

Κι' ἡ θάλασσα πόσο γαληνεμένη! παίζει μὲ τ' ἀσημένια κύματά της, καὶ γλυκὰ φιλεῖ τ' ἀκρογιάλια π' ἀγκαλιάζει. Μὰ τῆς ψυχῆς σου ἡ θάλασσα τρικυμισμένη καὶ βαρειά· κι' ἄγρια ξεσποῦν τὰ κύματά της πιὰ στὰ συντρίμια.

Κι' ὅμως τίποτε γύρω δὲν ἄλλαξε, τὸ ἴδιο σὰν καὶ πρῶτα κυλάει ἡ ζωή, κι' ἡ ἄνοιξη ξανάρθε πάλι.

Δροσοσταλαχτη

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ Μπεμπέκα δάγκασε τὸν Τοτὸ στὸ μάγουλο. Ἡ μαμμὰ εἶδε τὸ σημάδι. Ἀλλὰ ὁ Τοτός, γιὰ νὰ κρύψῃ τὴν ἀδελφούλα του, εἶπε πὼς δαγκώθηκε μόνος του.

— Μπά! ἔκαμε ἡ μαμμά. Καὶ πῶς ἔφτασε τὸ στόμα σου τόσο ψηλά;

Κι' ὁ Τοτὸς χωρὶς νὰ τὰ χάσῃ:

— Μὰ ἀνέβηκα στὴν καρέκλα!

Ἴσις

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ γραφεῖον μας ἀποστέλλοντες καὶ δραχμ. 5 διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταυτίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΕΚΤΑΚΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

["Ιδε Διάπλασιν τοῦ 1934, φυλλ. 6]

Δημοσίευα τότε τὰ «Ἐπαγγέλματα τοῦ Πιερότου». Σὲ κάθε κεφάλαιο ἔβαζα καὶ μιὰ εἰκόνα. Ἀλλὰ στὸ κεφάλαιο «Ὁ Πιερότος ἁμαξᾶς» δὲν εἶχα νὰ βάλω: ἡ ζωγράφος ξέχασε νὰ κάμῃ εἰκόνα! Εἶπα λοιπὸν νὰ τὴν κάμετε σεῖς. Αὐτὸ ἦταν τὸ θέμα τοῦ Ἐκτάκτου Μικροῦ Διαγωνισμοῦ Ζωγραφικῆς ποὺ δημοσιεύω ἐδῶ τ' ἀποτελέσματά του. Καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ μὴν τὸν μπερδέψετε μὲ τὸν Διαγωνισμὸ Ζωγραφικῆς ποὺ προκηρύξα τὸ περασμένο καλοκαίρι. Ἐκεῖνος εἶναι ἄλλος καὶ τ' ἀποτελέσματά του θὰ δημοσιευθοῦν ἀργότερα, μαζὶ μὲ τῶν λοιπῶν καλοκαιρινῶν Διαγωνισμῶν.

Ἀρκετοὶ ἔλαβαν μέρος. Καὶ τοὺς χώρισα σὲ δυὸ τάξεις: τὴ Μεγάλη, ἀπὸ 15 χρονῶν καὶ ἄνω· καὶ τὴ Μικρή, ἀπὸ 14 καὶ κάτω. (Μόνο ὁ *Γολιὰθ* δὲν σημειώνει ἡλικία καί, κατὰ τὸν κανονισμό, κατατάσσεται στὴ Μεγάλη Τάξη, ἂς εἶναι καὶ μικρός).

Ἂς ἰδοῦμε πρῶτα τοὺς μεγάλους.

Ἀρκετὰ ἄτεχνο ὡς σύνθεση τὸ σκίτσο τῆς *Φίλημα Σκιᾶς*. Δὲν ἔχει κανένα ρυθμὸ καὶ καμμιὰ ἀναλογία μὲ τὶς ἄλλες εἰκόνες τοῦ Πιερότου. Ὁ Πιερότος δὲν μοιάζει καθόλου ὡς φυσιογνωμία. Κι' ἀκόμα παρουσιάζεται κατεβασμένος ἀπό τ' ἁμάξι του ἐνῶ δὲν ὑπῆρχε λόγος: οἱ ἁμαξάδες, συνήθως, κάνουν τὶς συμφωνίες ἀπὸ τὴ θέσι τους. Τὸ μόνο καλὸ αὐτοῦ τοῦ σκίτσου εἶναι τὸ φόντο του: τὸ θέατρο, ἕνα περίπτερο κι' ἕνας ἄνθρωπος ποὺ πάει μὲ τὴν ὀμπρέλλα του μέσ' στὴ βροχή.

Κάπως καλύτερη ἡ σύνθεση καὶ σταθερώτερη ἡ γραμμὴ τοῦ *Γολιάθ*. Ἀλλὰ κι' αὐτὸς δὲν πέτυχε τόσο τὴ φυσιογνωμία τοῦ Πιερότου, καὶ τἁμάξι του εἶναι ἀνοιχτό, μὲ κουκούλα, σὰ μόνιππο μέ... δυὸ ἄλογα, ἐνῶ ἔπρεπε νἆταν ἕνα κλειστὸ λοντό.

Ἀκόμα καλύτερη ἡ σύνθεση τοῦ *Δημητρίου Ι. Ματσάγγου*. Τὸ ἁμάξι του, φανταστικό κάπως, κατάκλειστο ὅμως, δίνει τὴν ἰδέα τῆς ἀσφάλειας ποὺ θὰ εἶχε ἡ οἰκογένεια ἂν ἔμπαινε μέσα γιὰ νὰ γυρίσῃ στὸ σπίτι: οὔτε σταλιὰ βροχῆς δὲν θἄπεφτε πάνω της! Καὶ τὸ θέατρο καλὰ σχεδιασμένο, καὶ πολὺ ὡραία ἡ ἰδέα τῆς πελώριας λύρας στὴν κορυφὴ τοῦ κτιρίου. Δυστυχῶς, ὁ Πιερότος μιλεῖ γυρισμένος πρὸς τὴν οἰκογένεια, καὶ τὸ πρόσωπό του—ποὺ ἦταν τὸ κυριώτερο—δὲν φαίνεται σχεδὸν καθόλου. Ὁ *Ματσάγγος* «ὑπερέκαψε» ἔτσι τὴ μεγαλύτερη δυσκολία. Ἀλλὰ καλύτερα νὰ ζωγράφιζε γενναῖα καὶ τὸ πρόσωπο καί... ἂς ἀποτύχαινε.

Πῶς τὸ ἔκαμε ἡ *Γκόλφ*; Ἀλήθεια, τὸ πρόσωπο τοῦ Πιερότου τῆς μοιάζει μᾶλλον γεροντικό. ἐνῶ ἔπρεπε νἆναι παιδιάτικο· ἀλλ' ἀδιάφορο, βλέπεις ἕνα πρόσωπο, κι' ἀκόμα βλέπεις ἕναν ἁμαξᾶ πολὺ καλὰ καθισμένο στὴ θέσι του. Κι' ὁ πλούσιος κύριος μὲ τὸ φράκο του καὶ τὸ ψηλό του πολὺ καλός, καὶ τ' ἁμάξι, καὶ τὸ κτίριο στὸ βάθος καὶ γενικὰ ὅλο τὸ σκίτσο — μαῦρο μὲ σταχτιὰ καὶ μὲ λίγα ἄσπρα — τεχνικὰ καμωμένο. Μόνο ποὺ ἤθελε περισσότερη κάπως χάρη κι' ἐλαφρότητα...

Κι' αὐτὴν ἴσα-ἴσα τὴν ἐλαφρότητα βρίσκω στὸ σκίτσο τοῦ *Δαμπαδία*. Δὲν εἶναι καθόλου βαρύ. Καὶ τὸ μουτράκι τοῦ Πιερότου χαριτωμένο, καὶ τοῦ πλουσίου κυρίου κωμικώτατο. Ἀκόμα καὶ τὸ μοῦτρο ἑνὸς ἁλόγου τὸ βλέπεις καὶ γελᾶς. Καὶ κάτι ἄλλο ὡραῖο: Τόσο ὁ Πιερότος, ὅσο κι' ὁ κύριος, καθὼς μιλοῦν, ἔχουν σηκωμένα τὰ δάκτυλα τοῦ ἑνὸς χεριοῦ. Γιὰ νὰ παραστήσουν βέβαια τὶς τρεῖς χιλιάδες ποὺ γυρεύει ὁ ἕνας κι' ἀποκρούει ὁ ἄλλος.

Κανένα ὅμως ἀπὸ τ' ἀνωτέρω σκίτσα δὲν εἶναι τόσο στὸ στὸλ ἐκείνων ποὺ δημοσιεύθηκαν στὸ διηγηματάκι τῆς Κυρὰ-Μάρθας, ὅσο τὸ σκίτσο τοῦ *Ταξιδιώτη*. Καθὼς βλέπετε—κι' αὐτὸ μόνο δημοσιεύω — εἶναι ἕνας μαῦρος κύκλος μέσα σ' ἕνα σταχτὶ τετράγωνο. Στὸν κύκλο ἡ κυρία σκηνή, καὶ στὶς γωνίες τοῦ τετραγώνου ἄλλες μικρές, σχετικὲς παραστάσεις. Κι' ὁ Πιερότος σχεδὸν ὁ ἴδιος, κι' ὅλα τἄλλα στὴ θέσι τους. Τέλειο δὲν εἶναι βέβαια οὔτε τὸ σκίτσο τοῦ *Ταξιδιώτη*· ἀλλὰ ὡρισμένως εἶναι τὸ καλύτερο ἀπ' ὅλα.

***

Ἂς ἰδοῦμε τώρα καὶ τοὺς μικρούς:

Τὰ σκίτσα τοῦ *Ἄσσου τοῦ Ἀέρος* καὶ τοῦ *Μπετόβεν* εἶναι σχεδόν, ἰσοδύναμα. Ἄτεχνα καὶ χωρὶς τίποτα τὸ ἰδιαίτερο καὶ τὸ χαρακτηριστικό. Καὶ ναί μὲν ὁ *Μπετόβεν* μὲ λίγες γραμμὲς παρασταίνει πολὺ καλὰ τὴ βροχή, κάνει ὅμως τὸ λάθος νὰ παρουσιάζῃ τὴν οἰκογένεια κάτω ἀπὸ μιὰ πελώρια ὀμπρέλλα — πρᾶγμα ποὺ λιγοστεύει τὴν ἀνάγκη ποὺ εἶχε νὰ πάρῃ ἁμάξι.

Πολὺ τεχνικώτερο τὸ σκίτσο τοῦ *Γκάλεκ* μέσα σ' ἕναν κύκλο. Ἀλλὰ τὸ κακὸ εἶναι ποὺ πρόσωπα δὲν διακρίνονται καθόλου. Θἄλεγε κανένας πὼς τὸ θέμα ἦταν ἡ πρόσοψη ἑνὸς θεάτρου (ἀφοῦ καὶ τὰ προγράμματα ἀκόμα φαίνουνται, ποὺ γράφουν: «Σήμερον ὁ Ποπολάρος, 10 μ. μ.) Καὶ τ' ἁμάξι κλειστὸ μέν, ἀλλὰ μικρὸ κουπέ, ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ χωροῦν δυὸ μόνο ἀνθρώπους.

Τεχνικῶς, ἀκόμα καλύτερο τὸ σκίτσο τοῦ *Σπύρου Κουμπῆ*. Ἀλλὰ κι' αὐτοῦ τὸ ἁμάξι ἀνοιχτὸ μὲ κουκούλα κι' ὁ πλούσιος κύριος κρατεῖ ἀνοιχτὴ ὀμπρέλλα.

Ὁ Πιερότος ἁμαξᾶς

Σκίτσο τοῦ Ταξιδιώτη — Α' Βραβεῖον στὴ Μεγάλη Τάξη

Τὸ ἴδιο κι' ὁ κύριος τοῦ *Βαλεντίνου* Ἀλλ' αὐτὸς τουλάχιστο εἶναι πολὺ καλὰ σχεδιασμένος. Μὰ καὶ τὸ ἄλογο — εὖγε! — κι' ὁ Πιερότος, ἂν κ' αὐτὸς δὲν διακρίνεται τόσο καλά... μέσα στὴ βροχή. Ἀπὸ τὰ καλὰ ἔργα τελοσπάντων.

Τὸ σκίτσο, τώρα, τοῦ *Ἄσπρου Ἀράπη* δὲν ἔχει πολλὴ τέχνη καὶ τὸ πρόσωπο τοῦ Πιερότου του δὲν λέει ἄποτ' ἀπολύτως. Ἔρχεται ὅμως σὲ καλὴ θέση, γιατ' εἶναι τὸ μόνο σ' αὐτὴ τὴν τάξη ποὺ τηρεῖ τὸ *στύλ* : κύκλος, τετράγωνο, καὶ στὶς γωνίες μικρὲς σχετικὲς παραστάσεις. Στὶς δυὸ τὸ ἁμάξι ποὺ φεύγει ἄδειο (ὅπως καὶ στὸ σκίτσο τοῦ *Ταξιδιώτη*) καὶ στὴν τρίτη, ἡ οἰκογένεια ποὺ φεύγει πεζῆ καὶ βρέχεται... χωρὶς ὀμπρέλλα. Ἄ, μὰ εἶναι ὡραῖα σκιτσαρισμένη. Μπράβο, *Ἄσπρε Ἀράπη*.

Καὶ τὸ τελευταῖο τυχερὸ—δηλαδὴ τὸ σχετικῶς καλύτερο σ' αὐτὴ τὴν Τάξη. Εἶναι τοῦ *Ὑπερασπιστοῦ τῆς Πατρίδος*. Πολλὰ ἐλαττώματα βέβαια κι' ὁ κύριος μὲ ἀνοιχτὴ ὀμπρέλλα. Ἀλλὰ τί τὰ θές, ποὺ οἱ ἄνθρωποι —ὁ Πιερότος προπάντων -ἔχουν κίνηση καὶ φαίνουνται πραγματικῶς σὰ νὰ μιλοῦν. Ὁ Πιερότος ἔχει σηκωμένα κιόλα τὰ τρία του δάχτυλα, καθὼς λέει «τρεῖς χιλιάδες» (ὅπως καὶ στὸ σκίτσο τοῦ *Δαμπαδία*). Καὶ τὸ ἁμάξι, ὡς σύνολο, σχεδιασμένο καλύτερ' ἀπ' ὅλα.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ (ἀπὸ 15 ἐτῶν καὶ ἄνω, καθὼς καὶ ὅσοι δὲν ἐσημείωσαν ἡλικίαν).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ταξιδιώτης* [20Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Δαμπαδίας* [18Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Γκόλφ* [15Ε] *Δημήτριος Ι. Ματσάγγος* [14Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ: Γολιάθ [10Ε].

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ: Φίλημα Σκιᾶς [8Ε].

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (ἀπὸ 14 ἐτῶν καὶ κάτω).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ὑπερασπιστὴς τῆς Πατρίδος* [18Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἄσπρος Ἀράπης* [16Ε]. — *Βαλεντῖνος* [15Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Σπῦρος Κουμπῆς* [14Ε]. *Γκάλεκ* [12Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ: Μπετόβεν [10Ε].— Ἄσσος τοῦ Ἀέρος [8Ε]

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 18 Ἀπριλίου 1934

ΑΠΟ τόπο ἔχω σήμερα γι' Ἀλληλογραφία. Σὲ λίγους λοιπὸν θἀπαντήσω ἐκτενῶς. Καὶ πάντα... τὰ εὐκόλως ἐννοούμενα παραλείπονται.

Ἔλαβα καὶ τὸ 2ο τεῦχος τῆς «*Μαθητικῆς Ψυχῆς*», τοῦ περιοδικοῦ ποὺ βγάζουν οἱ Γυμνασιόπαιδες τῆς Ἀνδρίτσαινας. Εἶναι κι' αὐτὸ ὡραῖο σὰν τὸ 1ο. Παρατηρῶ ὅμως ὅτι, ἐνῶ ἔγραφα γι' αὐτὸ τόσα καλά, δὲν ἀναφέρομαι ἀνάμεσα στὶς ἐφημερίδες ποὺ τὸ περιοδικὸ εὐχαριστεῖ «γιὰ τοὺς θερμοὺς των ἐπαίνους» στὴν ἀλληλογραφία του. Γιατί ἄραγε; Δὲν τὰ εἶδαν;

Λαχτάρα τῆς Λευτεριᾶς, τί καλά! Πέντε μῆνες θἄσαι ἐλεύθερη νὰ μοῦ γράψῃς. Ἀλλὰ μήπως δὲν μοῦ ἔγραφες κάπου-κάπου κι' ὅταν εἶχες τὸ κουραστικὸ αὐτὸ σχολεῖο; Ἀντίθετα ἀπὸ ἄλλους ποὺ μοῦ ὑπόσχουνται, σύ, ἐνῶ μοῦ εἶχες πεῖ πὼς ἤσουν ὑποχρεωμένη νὰ διακόψῃς τὴν ἀλληλογραφία, τὴν ἐξακολούθησες... Εὐχαριστῶ καὶ γιὰ τὶς γαλοιογραφίες.

Θάλεια Κουμανοῦ, βαθκιότατα, ἕνα παιδὶ δέκα χρονῶν, ποὺ πηγαίνει στὴν Ε' τοῦ Δημοτικοῦ, μπορεῖ κάλλιστα νὰ μὲ διαβάζῃ καὶ νὰ μ' ἐννοῇ. Ἔχω συνδρομητὲς καὶ πολὺ μικρότερους. Εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα.

Ρεβολτὲ καὶ *Μαύρη Μάσκα*, θὰ εἴδατε τὴν ἔγκριση τῶν ψευδωνύμων. Τὸ γράμμα σας μ' εὐχαρίστησε πολύ. Ἔθειξα καὶ στὸν κ. Φαίδωνο αὐτὰ ποὺ γράφετε γιὰ τὶς Ἐπιστολές του καὶ σᾶς εὐχαριστεῖ συγκινημένος.

Εἶναι πολὺ ἀξιολύπητοι, *Σφίγξ*, ἐκεῖνοι ποὺ ὅλο μουρμουρίζουν, ὅλα τὰ γκρινιάζουν καὶ ποτὲ δὲν εἶναι εὐχαριστημένοι. Πραγματικῶς, οἱ πιὸ εὐτυχισμένοι ἄνθρωποι σ' αὐτὸν τὸν κόσμο, ὅπου ἀπόλυτη εὐτυχία δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ, εἶν' ἐκεῖνοι ποὺ εὐχαριστοῦνται μὲ ὅ,τι ἔχουν κι' ὅπως βρίσκονται. Ἡ αἰσιοδοξία ὄχι μόνο δὲν ἐμποδίζει κανένα νὰ προσπαθῇ νὰ βελτιώσῃ τὴ θέσι του, νἀνεβῇ, ἀλλ' ἀπεναντίας τὸν ὑποβοηθεῖ. Ἡ ἀπαισιοδοξία, ἡ ἀπελπισία, ἡ γκρίνια, εἶναι τὸ πιὸ μεγάλο ἐμπόδιο.

Πολὺ μὲ συγκίνησαν, *Ξανθὴ Ἑλληνοπούλα*, αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφεις γιὰ τὸν ἀείμνηστο Σαβαομιώτατο θεῖο σου. Βαθύτατα μὲ λύπησε καὶ μένα ὁ θάνατός του. Τὸ κενὸ ποὺ ἄφησε εἶναι τόσο δυσαναπλήρωτο! Εὔχομαι ὡς τόσο νἀποκτήσῃ ὁ τόπος σας ποιμενάρχη ποὺ νὰ τοῦ μοιάζῃ...

Ἔμμα Μόρελαντ, εἶναι βαρὺ βέβαια γιὰ ἕνα κορίτσι τῆς ἡλικίας σου νὰ διευθύνῃ σπίτι. Ἀλλ' ἀφοῦ δὲν ἔχεις μητερούλα, δὲν μπορεῖς νὰ κάνῃς διαφορετικά. Μὴν ξεχνᾷς ἄλλωστε πὼς κάθε κακὸ ἔχει καὶ τὸ καλό του. Καὶ δὲν εἶναι μικρὸ καλὸ γιὰ ἕνα κορίτσι νὰ συνηθίζῃ ἀπὸ νωρὶς στὸ δύσκολο αὐτὸ ἔργο, ποὺ ἐπιτέλους εἶναι κι' ὁ κυριώτερος προορισμὸς τῆς γυναίκας.

Κεραμίδιε Γάτε, σοῦ ἐνέκρινα τὸ ψευδώνυμό σου. Ναί, εἶσαι ἀρκετὰ μεγάλος τώρα—9 ½ χρονῶν—γιὰ νὰ λαβαίνῃς μέρος καὶ στὴν κίνηση. Ἀλλὰ καὶ νὰ μοῦ γράψῃς, ἀφοῦ μάλιστα δὲν πηγαίνεις σχολεῖο ἐξαιτίας τῆς ἀρρώστειάς σου. Εἶσαι τώρα ἐντελῶς καλά; Πολλὰ χαιρετίσματα στὴ μαμμά σου, τὸ παλιό μου *Παπάκι*.

Ἐξαιρετικὰ μ' εὐχαρίστησε τὸ πασχαλινὸ ἐπισκεπτήριο τῆς *Εὐανθίας Μ. Δουκάκη*, ποὺ εἶναι τώρα φιλόλογος καὶ καθηγήτρια ἐδῶ στὸ Α' Γυμνάσιο Θηλέων. Νὰ πῶς μὲ θυμοῦνται καὶ τὰ καλά μου παλιὰ παιδιά...

Ἀγγελικὴ Τοπούζη, πολὺ χάρηκα τὸ πρῶτο σου γράμμα. Ἐξῆ χρόνια εἶσαι συνδρομήτρια καὶ βέβαια ἤταν καιρὸς νὰ σὲ γνωρίσω. Καὶ 13 χρονῶν τώρα, εἶσαι ἀρκετὰ μεγάλη γιὰ τὴν κίνηση. Τὸ δεύτερο ψευδώνυμο ποὺ ἔστειλες ἀντὶ τοῦ πρώτου, θὰ εἶδες ὅτι τὸ ἐνέκρινα.

Τὸ ἔλαβα, *Μπίλ-Σπίλ*, καὶ θὰ τὸ διαβάσω μὲ τὴ σειρά του. Δὲν ξέρω, ἀλλὰ μπορεῖ νἄχῃ καὶ τὴν τύχη τοῦ πρώτου. Ἕνας ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ στέλνει κάτι καλό, πιθανώτατα θὰ στείλῃ καὶ τὴ δεύτερη, καὶ τὴν τρίτη... Ναί, ὅλοι αὐτοὶ ποὺ ἔχουν ἕνα ὡρισμένο ποσοστὸ λύσεων—καὶ λέει ὁ Ὁδηγὸς ὡς πόσο πρέπει νὰ εἶναι γιὰ κάθε βραβεῖο, δηλαδὴ τὸ ἐλάχιστο, ἀπὸ τόσες λύσεις κ' ἀπάνω—μπαίνουν στὴν κληρωτίδα, ὅποιος κληρωθεῖ παίρνει τὸ βραβεῖο κι' οἱ ἄλλοι ἔρχουνται *ἰσότιμοι*. Εἶναι πιὸ δίκαιο ἔτσι, παρὰ νὰ παίρνῃ τὸ Α' βραβεῖο ἕνας ποὺ ἔχει 190 λύσεις π.χ. καὶ τὸ Β' ἕνας ποὺ ἔχει 189 ἢ 188. Μιὰ-δυὸ λύσεις δὲν εἶναι μεγάλη διαφορά, ἐνῶ ἀπὸ τὸ Α' ὡς τὸ Β' βραβεῖο ἡ διαφορὰ εἶναι βέβαια πολὺ μεγαλύτερη.

Εὐχαριστῶ πολύ, Δίλ, ποὺ μοῦ ξαναγράφεις, γιὰ νὰ μοῦ εὐχηθῇς τὸ Πάσχα. Ἀλλὰ πῶς φαντάσθηκες, πῶς συμπέρανες πὼς... μ' ἐνοχλεῖς, ἐπειδὴ τὸ τελευταῖο σου γράμμα τὸ ἀνέφερα ἁπλῶς χωρὶς νὰ ἀπαντήσω; Τότε λοιπὸν μ' ἐνοχλοῦν ὅλοι αὐτοί, ποὺ τοὺς ἀναφέρω χωρὶς νὰ τοὺς ἀπαντῶ; Μὰ ὄχι, παιδί μου! Αὐτὸ τὸ κάνω ὅταν δὲν ἔχω πιὰ τόπο. Οὔτε διαλέγω σὲ ποιὰ γράμματα νἀπαντήσω καὶ σὲ ποιὰ ὄχι. Τὰ παίρνω μὲ τὴ σειρά, ὅπως τὰ φυλάω ἀφοῦ τὰ διαβάσω κι' ἐκτελέσω τὶς παραγγελίες ποὺ ἔχει τὸ κηθένα. Κι' ὅσο ἔχω τόπο, ἀπαντῶ. Ἅμα ὅμως γεμίσῃ ὁ τόπος ποὺ ἔχω διαθέσιμο, ἀναφέρω ἁπλῶς τὰ ἐπίλοιπα *ὅποιων καὶ ἂν εἶναι*.

Δὲν εἶδα ἀκόμη τὶς ἀσκήσεις σας, *Τρίο Κορτεζίνο*, ἀλλὰ εἶναι φυσικὸ οἱ πρῶτες ποὺ κάνετε νὰ μὴν εἶναι τόσο καλές, ἢ ὅλες καλές. Σιγὰ-σιγά, μὲ τὸν καιρό, συνηθίζουν οἱ συνθέτες, ὥστε νὰ μποροῦν νὰ κάνουν τέλειες ἀσκήσεις κι' ἀκόμα νὰ ἐπινοοῦν νέα εἴδη. Σημειώστε ὅτι τὶς περισσότερες ἀπὸ αὐτὲς ποὺ διαλέγω γιὰ δημοσίευση ἀπὸ τὶς διάφορες συλλογές, τὶς διορθώνω πρῶτα. Λίγες εἶναι κεῖνες ποὺ δημοσιεύουνται ὅπως τὶς ἔστειλαν οἱ συνθέτες.

Ἀφρικανοπούλα, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο, καθὼς θὰ εἴδες, σοῦ ἐνέκρινα. Τὸ ἄλλο, ποὺ θὰ προτιμοῦσες, δὲν εἶν' ἐλεύθερο. Ὥστε ἡ περίφημη Ἀφροδίτη τῆς Μήλου βρέθηκε στὸ χωριὸ ποὺ μένεις καὶ μάλιστα σὲ κτῆμα δικό σας; Μὰ πρέπει νἆσαι περήφανη ποὺ δική σου γῆ εἶχε κρύψει, γιὰ νἀποδώσῃ μιὰ μέρα στὸ θαυμασμὸ τοῦ κόσμου ἕνα τέτοιο ἀριστούργημα. Λίγα κτήματα βέβαια κάνουν τέτοιους καρπούς...

Περιμένω τὴ συλλογή σου, *Λεβάντα*. Πολὺ μοῦ ἄρεσαν οἱ ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὸν «Τζάκ» τοῦ Ντωντέ, ποὺ πραγματικῶς εἶναι ἀριστούργημα. Καὶ μένα μάρεσουν τὰ ποιήματα τῆς *Μακεδονοπούλας* ποὺ θἄχῃ, ὡς φαίνεται πολὺ καλὴ ἐξέλιξη Νομίζεις, ἀλήθεια, πὼς τὸν κ. Φαίδωνα θὰ τὸν ἀγαποῦσαν πολὺ οἱ μαθητές του, ἂν ἤταν καθηγητής, γιὰ τὸν τρόπο ποὺ θὰ τοὺς διδάσκε; Μὰ δὲν πιστεύω νὰ τὸν ἀγαποῦν λιγώτερο οἱ ἀναγνῶστες του.

Εὖγε, *Ἀνθισμένη Ἀμυγδαλιά*, ποὺ ἤλθες πρώτη μέσα σ' ἑκατὸ κορίτσια. Εὔχομαι τὴν ἴδια ἐπιτυχία καὶ μεθαύριο, μὲ κάπως μεγαλύτερο βαθμὸ στὴν Ἀριθμητική. Πῶς τὰ πέρασες στὸ Γαλαξείδι, κοντὰ στὴ νόνα; Θαυμάσια, δὲν ἀμφιβάλλω... Φιλῶ τὴν ἀδελφούλα σου καὶ χαιρετῶ τὴν καθηγήτριά σου, τὴν παλιά μου φίλη.

Παρακαλῶ πολὺ ὅσους χρωστοῦν τὴ συνδρομή τους νὰ τὴ στείλουν τὸ γρηγορώτερο. Ἂς ἔχουν ὑπ' ὄψει τους, ὅτι οἱ συνδρομὲς αὐτὲς εἶναι ὁ μόνος μου πόρος ἡ καθυστέρησή ἐπομένως δυσκολεύει πολὺ τὸ ἔργο μου ποὺ ἀπαιτεῖ ὄχι μόνο μεγάλους κόπους, ἀλλὰ καὶ μεγάλα ἔξοδα.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δὲν ἐγκρίνεται, οὔτε ἀνανεώνεται, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ δικαίωμα, δρ. 10.— Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν ὡς τὴν 30 Νοεμβρίου 1934. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α, ἀνήκουν σὲ ἀγόρια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, σὲ κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Δοὺξ Βλαδιμίρ, ἀ. (ΑΟ), Ἀδελαΐς, κ. Καθρέφτης, ἀ. (ΑΣ). Ξανθὴ Ἀεροπόρος, κ. (ΕΤ).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Μενεξεδένιο Μπουκετάκι, κ. Παπαγαλάκι, κ. Δαναΐς, κ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: ***Μέλισσαν*** (δεκτές· λυσόχαρτο ἔστειλα· εὐχαριστῶ πολύ·) ***Βέλος*** (αὐτό, καθὼς θὰ εἶδες, σοῦ ἐνέκρινα· γράφε μου·) ***Γρέτχεν*** (ἂν ἐπιμείνῃς, θὰ τὸ κατορθώσῃς· οὕτως ἢ ἄλλως, ἐγὼ σ' εὐχαριστῶ ποὺ φροντίζεις· τ' ἀποτελέσματα, βλέπεις, δημοσιεύονται σήμερα· ἂν θέλῃς ὅμως μπορεῖς νὰ μοῦ στείλῃς τὴ ζωγραφιά σου, ἁπλῶς γιὰ νὰ τὴν ἰδῶ·) ***Γλυκύλαλο Ἀηδονάκι*** (ἔστειλα, εὐχαριστῶ πολύ·) ***Ἀττικὸ Φεγγάρι*** (ἔστειλα· πῶς πρέπει νὰ γράψῃς τὶς Ἀσκήσεις, τὸ λέει ὁ Ὁδηγὸς —Κεφάλαιον 9, § 7 — μὰ τὸ λέει κι' ἡ προκήρυξη τοῦ σχετικοῦ Διαγωνισμοῦ στὸ 17ο φυλλάδιο· χαίρω ποὺ ἔγινες καλὰ κι' ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς τώρα συχνότερα·) ***Μηλιωτοπούλαν*** (κι' ἐγὼ δὲν θυμοῦμαι νὰ ἔλαβα ἄλλο γράμμα τῆς ***Κ. Β.***· ἔ, σὲ λίγο θὰ μάθῃς πῶς σώθηκαν ὁ Ντενῆ καὶ ἡ Σιμόνη· ναί, νὰ μοῦ στείλῃς καὶ γιὰ τὴ Σελίδα, ἀλλὰ ὄχι «κομμάτια», ἕνα μόνο·) ***Ἄστρο τῆς Αὐγῆς*** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, περαστικά· ἀλήθεια, τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ὁ Γερμανός, ποὺ μόνο σᾶς ἔχετε, θὰ σᾶς φαίνεται πῶς ζωντανεύει καὶ σᾶς εὐλογεῖ·) ***Ταξιδιώτην*** (ἀρκετὰ καλὴ ἡ γελοιογραφική σειρά· δὲν τὴ βρίσκω ὅμως καὶ γιὰ δημοσίευση· ὅσο γιὰ τὴ δημοσιευμένη σ' ἑλληνικὸ Ἡμερολόγιο, δὲν κάνει νὰ τὴν πάρουμε·) ***Θαλασσοπούλι*** (χαίρω πολύ· λυσόχαρτο ἔστειλα·) ***Ἀνέλπιστην Χαράν*** (περασμένα-ξεχασμένα· καλὴ ἀρχὴ λοιπόν·) ***Παπαγαλάκι*** (εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια· τὸ «μάννα» πολλοὶ τὸ γράφουν καὶ μ' ἕνα νί· ἀλλὰ τὸ πιὸ συνηθισμένο, ἑπομένως καὶ τὸ πιὸ σωστό, εἶναι μὲ δύο· ὥστε ἔτσι νὰ τὸ γράψῃς· γιὰ τὸ κομμάτι σου θὰ σοῦ πῶ ἅμα τὸ διαβάσω·) ***Πετειρῖνον*** (βγῆκε, πολὺ καλοὶ οἱ βαθμοί σου·

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς ***Α' Περιόδου*** (1879 — 1893), ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς τρεῖς: 7ος, 14ος, καὶ 18ος. Ἕκαστος τόμος δρχ. ***25***, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δρχ. ***28,50*** διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δρχ. ***40*** διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς ***Β' Περιόδου*** (1894 — 1933), ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 40 τόμους ὑπάρχουν οἱ 39 (διότι ὁ τοῦ 1918 ἔχει ἐξαντληθῆ). Ἐκ τούτων, οἱ μὲν Τόμοι τῶν ἐτῶν 1894 - 1928 τιμῶνται ἕκαστος (ἐκ σελίδων 416) ἄρραφος δρ. ***80*** καὶ ραμμένος δρ. ***85***. Οἱ δὲ ***Τόμοι τοῦ 1929, 1930, 1931, 1932 καὶ 1933*** τιμῶνται ἕκαστος (ἐκ σελίδων 624) ἄρραφος δρ. ***110*** καὶ ραμμένος δρ. ***115***.

Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δρχ. ***5*** ὁ ἄρραφος καὶ δρχ. ***15*** ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρχ. ***35*** εἴτε ἄρραφος εἴτε ραμμένος.

εὐχαριστῶ γιὰ τὶς φροντίδες σου καὶ περιμένω·) ***Ἄγγελον Εἰρήνης*** (ἔχει καλῶς, μὲ γειά καὶ τὸ δεύτερο·) ***Σκίουρον*** (ἔστειλα δυὸ δεσμίδες λυσόχαρτο·) ***Μενεξεδένιο Μπουκετάκι*** (εὐχαριστῶ πολύ·) ***Αἴσωπον*** (ἐγκάρδια συλλυπητήρια γιὰ τὸν θάνατο τοῦ ἀδελφοῦ σου· φυλλάδια ἔστειλα·) ***Παπαρούναν*** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν ***10 Ἀπριλίου*** θὰ παντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 268ου Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι 21 Ἰουνίου

[Ἀπὸ σήμερον ἀρχίζει ἡ δημοσίευσις ἐκλεκτῶν Ἀσκήσεων ἀπὸ τὰς Συλλογὰς αἱ ὁποῖαι ἐστάλησαν καὶ θὰ σταλοῦν ἀκόμη μέχρι τέλους τῆς προθεσμίας—διὰ τὸν 269ον Διαγωνισμὸν πρὸς σύνθεσιν, θὰ ἐξακολουθήσῃ δὲ καθ' ὅλον τοῦτο τὸ ἔτος. Ἐν τῷ μεταξύ, δὲν θὰ εἶναι δεκταὶ Ἀσκήσεις παρὰ μόνον ὅταν θὰ προκηρυχθῇ νέος Διαγωνισμός]

231. Λεξίγριφος

Ἐπίθετο ἁπλό,
Τό γράφω καὶ γελῶ
Χά . . .—κόβεται τὸ γέλιο μου
Καὶ παίρνω τὸ Βαγγέλιο μου
Νὰ πάω στὴν ἐκκλησιά.
Τί κοσμοχασιά!
Μεγάλη 'ναι ἡ γιορτὴ
Κι' ὡραία ἡ τελετή.

Μπετόβεν

232. Συλλαβόγριφος

Δυὸ νότες τῆς Βυζαντινῆς
Καὶ μιὰ τῆς Εὐρωπαϊκῆς,
Μιὰ συλλαβή, ποὺ μέσα της
Μιὰ νότα κι' αὐτὴ ἔχει,
Καὶ νά! περίφημο ἄλογο
Μπροστά μας τώρα τρέχει.

Λουλουδὶ τῆς Χαρᾶς

233. Στοιχειόγριφος

Μέρος λόγου, λὲν οἱ ἄλλοι,
Δὲν μοῦ δίνουν σημασία. . .
Μὰ γιὰ βάλε μου κεφάλι
Παίρνω ἀμέσως ἄλλη ἀξία,
Καὶ πραγματικὰ μεγάλη.

Μαργαρίτα

234. Αἴνιγμα

Ὅταν προβάλλῃ, σὲ ξυπνᾶ
Τὸ θηλυκό μου.
Καὶ τρόφιμο ἀπ' τὰ πιὸ κοινὰ
Τὸ οὐδέτερό μου.

Φρένιμος Ταραξίας

235. Τράπεζα

* * * * * * *
* * *
* * *
* * * * * * * *
* * * *
* * * *
* * *
* *
* *

Ὁριζοντίως ἄνω, ὁμηρικὴ βασιλόπαις· κάτω, νῆσος τῆς Εὐρώπης. Διαγωνίως δεξιά, ἑλληνικὴ πόλις· ἀριστερά, οἶκος Θεοῦ. Καθέτως ἐξ ἀριστερῶν, πόλις ἑλληνική, κράτος ἀσιατικόν, αἱρετικός, ἤπειρος.

Ἰδομενεὺς

236. Ἀριθμητικὸν Παίγνιον

7, 5, 10, 9, 5 — : + × = 0

Μεταξὺ τῶν ἀριθμῶν, τῶν ὁποίων ἡ τάξις δὲν θὰ μεταβληθῇ, νὰ παρεντεθοῦν ὁπωσδήποτε τἀριθμητικὰ σημεῖα, ὥστε τὸ ἐξαγόμενον τῶν σημειωθησομένων πράξεων νὰ εἶναι μηδέν.

Ἄγγελος Εἰρήνης

237. Φωνηεντόλιπον καὶ Ἐλλιποσύμφωνον ἐκ Διπλῆς Ἀκροστιχίδος,

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν φωνηεντόλιπον τοῦ τύπου

* * - * *

τὰ δὲ δεύτερα γράμματα ἐλλιποσύμφωνον τοῦ αὐτοῦ τύπου, τῶν ὁποίων ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις:

1, Πόλις τῆς Βοιωτίας· 2, Θεὰ τιμωρός 3, Ἀρχαία ποιήτρια· 4, Μέγας ἅγιος.

Ξεπεσμένος Λέσβος

238. Ἐλλιποσύμφωνον

ου - σα - αι - ου - αουει

Ἀγνὴ Καρδιά

239. Γρῖφος

		θε	θε		θε	
	Μάϊος	θε	θε	θε	θε	θε θε
α	Ἰούνιος	πα		πα		πα
	Ἰούλιος	θε	θε	θε	θε	θε θε
		θε		θε		θε

Πίγκ-Πόγκ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλ. 6

54. Σημαία (σῖ, μαία).—55. Νύξ-ὄνυξ. —56. Ἶρις-Ἔρις.—57. Ἀχ-βάχ.— 58.

Α Β Ε Σ Σ Α Λ Ω Μ
Α Κ Ρ Ι Σ Ι Α
Σ Ι Μ Ο Σ
Σ Ο Σ
Σ

59. Πύραμος—ἄμμος = πῦρ + (ἄνετος — ἀν=) ἔτος = Πυρετός. 60-64. Διὰ τοῦ Μ: ***δέμα, ἀμαθής, ἀμήν, μηρός, Ἄμμων.*** — 65. ***Οὐκ ἐν τῷ πολλῷ τὸ εὖ*** (οὐ κ, ἐν τοπ ο, λότο, ἐφ).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλὸ στοιχεῖα δρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις· μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα δρ. 1 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 1,50. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ διπλᾶ. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητο.

[ΑΔ'—262]

Η ***Μάγισσα***, ἀφίνοντας μὲ λύπη της τὴ Σαλονίκη, εὐχαριστεῖ θερμότατα τὴ ***«Χαρούμενη Συντροφιά»*** γιὰ τὶς εὐχάριστες ὧρες ποὺ τὴν ἔκανε νὰ περάσῃ· θὰ τῆς μείνουν ἀξέχαστες. Μὲ τὴν εὐκαιρία, εὔχεται στὰ δραστήρια μέλη της, κάθε δυνατὴ πρόοδο καὶ τὴν ἐκπλήρωση κάθε εὐγενικιᾶς των ἐπιθυμίας.

[ΑΔ'—263]

Φ***ραῖλιχ***, πῶς πάνε οἱ ἐπιχειρήσεις τοῦ Θιάσου; — ***Ὀριέττα***, (μὲ παντελόνια), ἀλλάζουμε ἕνα τετραδιάκι;

Πρίγκιψ Σερνὶν

[ΑΔ'—264]

Α***γράμπελη*** ἀγαπημένη, φωτόχυτη ἀπὸ χαρὰ νάν' ἡ ζωή σου δλη.

Μίκυ Μάους

[ΑΔ'—265]

Μ***υρέλλα***, περμένω γράμμα σου. Φιφίκα, ἀλληλογραφοῦμε; Δ/σις: (ΑΔ'—227).

Φίγκαρο

[ΑΔ'—266]

Α***γαπητὴ Ἀγράμπελη***, στὴ γιορτή σου μαζὶ μὲ τὶς καλλίτερες μας εὐκές στέλνομε καὶ μύρια μυρωμένα λουλούδια.

Βέδας, Νυφούλα τ' Οὐρανοῦ

ΜΗ ΛΗΣΜΟΝΕΙΤΕ πῶς κάθε παραγγελία σας, φιὰ νὰ ἐκτελεῖται ἀμέσως, πρέπει νὰ συνοδεύεται καὶ μὲ μιὰ τυπωμένη ταινία, ἀπ' αὐτὲς μὲ τὶς ὁποῖες σᾶς στέλνεται κάθε ἑβδομάδα τὸ φύλλο.

Τύποις ΣΚΡΓΙΑΔΟΥ, Γεωργίου Σταύρου 10, Ἀθῆναι